

DIKTER

AF

JOHAN LUDVIG RUNEBERG.

HELSINGFORS,
tryckta hos G. O. WASENIUS, 1830.

D I K T E R

27

JOHAN LUDVIC HUNBERG.

Imprimatur.

J. M. af Tengström.

1838

*****

H E L S I N G Ö R S

trycker hos G. O. WASSERLUS 1838

DIKTER

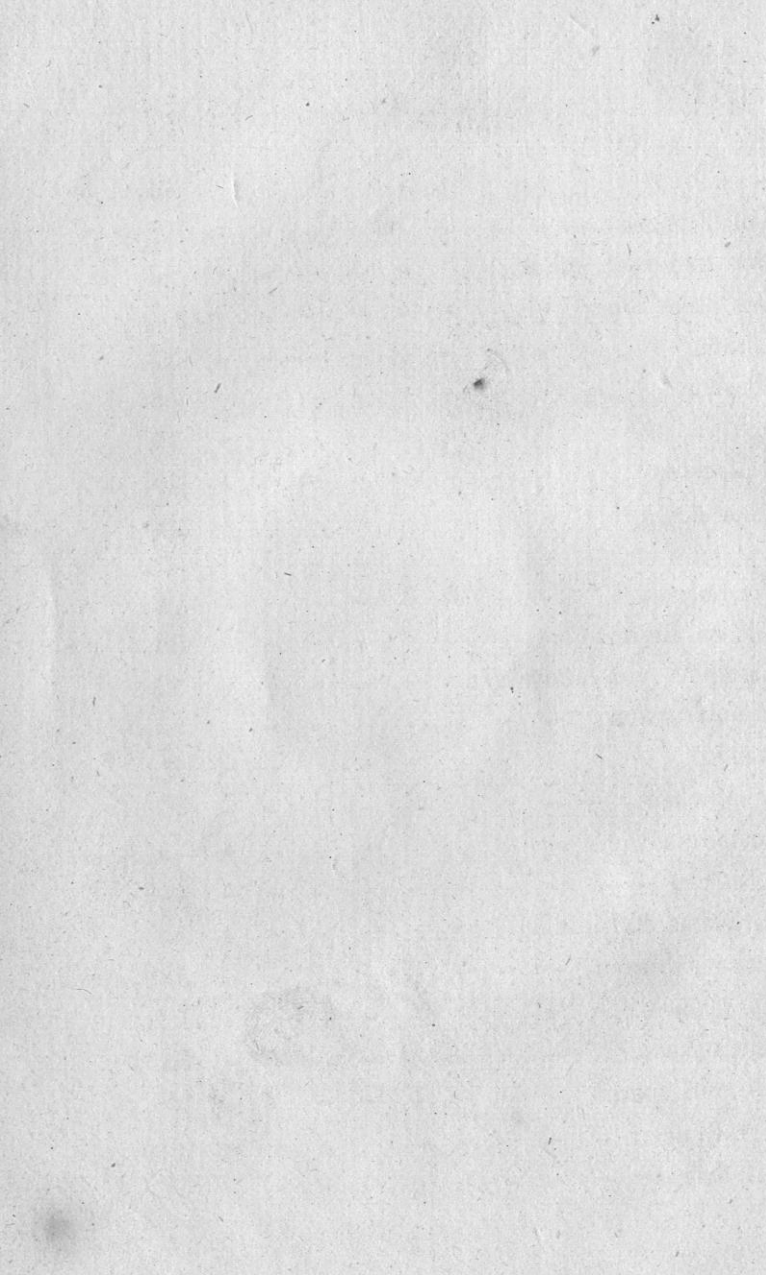
af

Joh. Ludvig Runeberg

Impr. lith. de J. Beggrow
à St. Pétersbourg.

Hvad mer, om än din lefnads dröm
Ej sekler tälja får ;
Du älskat har på nordens ström
Och sjungit i dess vår. —

Innehåll.

	sid.
Till Franzén - - - - -	1.
Den gamles hemkomst - - - - -	4.
Det ädlas seger - - - - -	7.
Lärkan - - - - -	11.
Majsång - - - - -	13.
Flyttfåglarne - - - - -	15.
Vallgossen - - - - -	18.
Mina dagar - - - - -	23.
Till en fågel - - - - -	25.
Vårmorgonen - - - - -	28.
Till en blomma - - - - -	31.
Fågelboet vid landsvägen - - - - -	33.
Sommarnatten - - - - -	35.
Svanen - - - - -	38.
Torp flickan - - - - -	40.
Höstaftonen - - - - -	43.
Tröst - - - - -	46.
Kärlekens förblindande - - - - -	50.
Flickans klagan - - - - -	52.
Till oron - - - - -	53.
Den älskande - - - - -	55.
Till min sparf - - - - -	58.
Begrafningen - - - - -	60.
Till Frigga - - - - -	62.

	sid.
Ungdomen - - - - -	64.
Den väntande - - - - -	67.
Färd från Åbo - - - - -	70.
Hvad jag är säll - - - - -	74.
Mötet - - - - -	76.
Till en flicka - - - - -	78.
Den tillfrisknande - - - - -	80.
Vaggsång för mitt hjerta - - - - -	82.
Barndoms minnen - - - - -	85.
Vid en väns död - - - - -	88.
Öfver ett sofvande barn - - - - -	91.
På ett barns graf - - - - -	92.
Lif och död - - - - -	93.
Vaggvisa (från Tyskan) - - - - -	95.
Till den ålderstegne - - - - -	96.
Barden - - - - -	100.
Till trånaden - - - - -	103.
IDYLL och EPIGRAM - - - - -	105.
SVARTSJUKANS NÄTTER - - - - -	127.

- - - - -	111.
- - - - -	112.
- - - - -	113.
- - - - -	114.
- - - - -	115.
- - - - -	116.
- - - - -	117.
- - - - -	118.
- - - - -	119.
- - - - -	120.

TILL FRANZÉN.

Höjde du då ren för sista gången
Här en älskad röst,
Du, som, lärkan lik, flög bort med sången
Undan storm och höst?

Skall det land, som såg din morgons blomma,
Såg din middags guld,
Icke äfven se din afton komma
Solbelyst och huld?

Glömmet du i Sveas blomsterdalar
Fosterlandets skog,
Och vid sångerna af Näktergalar
Huru Vakan slog?

Sen du for från oss har redan mången
Vinter setts förgå;
Men fast våren kom och fågelsången,
Kom ej du ändå

Ack, i dina fordna lunder drömde
Natten lika ljuf,
Och den minsta blommas öga gömde
Samma dagg ännu:

Som när fordom säll du gick på stranden
Der din hemelf flöt,
Tänkte visor, såg på midnattsbranden,
Eller blommor bröt.

När kring samma nejd det åter våras,
Och dess prakt slår ut,
Vore det ej ljuft ännu att tåras
Der du sjöng förut?

Ja, fast Uhlås gamla borg föröddes,
Fast du finner blott
Sörjande ruiner der du föddes,
Der din boning stått;

Vore ju dock kärt att gå och minnas
Hvar det fordom var
Hyddans ställe, och den sängarinna,
Som dess flaggstång bar.

Vinden gnyr i Auras lärosalar;
Kom dock dit också!
Mången hugkomst der ur askan talar
Till ditt bröst ändå!

Kom tillbaka till ett land, som famnar,
Ack, så gerna dig!
Hvar som helst i våra skår du hamnar
Blombeströs din stig.

Som en saknad vårdag skola tjällen
Helsa dig igen;
Och hvar echo, i de gråa fjällen,
Som en barndoms vän.

❖ ~~~~~ ❖

DEN GAMLES HEMKOMST.

Flyttfogeln lik, som efter vinterns dar besöker
Sin insjö och sitt bo,
Jag kommer nu till dig, min fosterdal, och söker
Min flydda barndoms rö;

Sen många haf mig skiljt ifrån den kåra stranden,
Och många kulna år;
Sen mången fröjd jag njutit i de fjerran landen,
Och gråtit mången tår.

Här är jag nu tillbaka — Himmel! der står tjället
Som förr min vagga bar:

Der ser jag sundet, fjärden, lunderna och fjället,
Min verld i fordna dar.

Allt är som förr. I samma gröna skrud stå träden
Med samma kronor på,
Och luftens rymder skalla än af kända qväden,
Och skogens likaså.

Och böljan leker än med Neckens blomsterskara,
Som förr, så lätt och ljuf,
Och från de dunkla holmarna hörs echo svara
Ungdomligt gladt ännu.

Allt är som förr, men jag är icke mer densamma,
Du glada fosterdal!
Min lust har slocknat längesen, som kindens flamma,
Och pulsen klappar sval.

Jag vet ej mer att skatta allt hvad skönt du äger,
Och allt hvad skönt du ger.

Ack, hvad din bäck mig hviskar, hvad din blom-
ma säger,
Förstår jag icke mer.

Dödt är mitt öra för de Gudars harposträngar,
Som spelte ur din våg.
Och Elfvorna, som dansade på fält och ängar,
Jag mer ej återsåg.

Jag gick likväl så rik, så rik, från dig, o hydda,
Och så förhoppningsfull!
Mig följde känslor, i din helga skugga grydda,
Som låfte dar af gull.

Mig följde dina underfulla vårars minne,
Och dina nejders frid;
Och dina goda andar, burna i mitt sinne,
Ifrån min första tid.

Och nu hvad för jag åter från den vida världen?
En hjessa tung af snö,
Ett hjerta sjukt af lidelserna, mått af flården,
Och längtande att dö.

Jag fordrar då ej mer, hvad jag förlorat, åter
Af dig, du hulda mor!
En graf blott du mig unne, der din källa gråter,
Och der din poppel gror.

Så får jag drömma vid din lugna barm och njuta
Din trogna hägnad än;
Och lefva i de blommor ur min aska skjuta
Ett oskuldslif igen.

Se det gamla lejon, som en nejd föröder;
 Der en hjord förskingras, der ett offer blöder,
 Är det stolt i känslan af sitt herravälde,
 Tryggt af sin styrkas omätliga skatt. .

Men det märker herden, som till hjälp vill ila,
 Ser en högre stämpel på hans anlet hvila,
 Och med kufvad stolthet, sen sitt rof det fälde,
 Flyr det att gömmas af skogarnas natt.

Men med svärd till spira, och med blod till krona,
 Bland förtärda likar ses tyrannen trona;
 Och hans lag är mörker, hans befallning boja,
 Död och förfäran hans sänningebud.

Och med bortglömd adel, med förgäten ära
 Fyll hans fötter slafvar sina rökyerk bära;
 Och af lejda skaror, som kring borgen stoja
 Ropas han jublande ut som en Gud.

Såsom kung står brottet, och det goda dväljes.
 Sanningen förtrampas, menskligheten säljes
 Och den höga tanken blir en dvergvext blomma
 Dignande under förrådarens hand.

Då naturen suckar, då dess tempel skändas,
Då dess helga dagar till en natt förvändas,
Hvar är hämnarn, bröder? när skall hjälpen komma
Bringande frid öfver sköflade land?

Se, af våld ej krossadt, och ej skrämmt af glafvar,
Hvilar ån det Ädla mellan blod och grafvar,
Och till Gudabarnet stiga englar neder
Ammande slumrarn med frihet och ljus.

Men hans styrka växer under milda händer,
Och hans tankes gnista sig till flamma tänder,
Och han öppnar ögat, och han skådar eder,
Slafvar, tyranner, ruiner och grus!

Se, då flyr hans dvala, och hans vrede glöder,
Och hans hjerta ropar om förtryckta bröder,
Och han slår på skölden, och han svär att fira
Ljusets triumph med en frälsad natur.

Och med kraft och värma han sin väg betråder,
Och lik dagens stjerna sig i strålar kläder,
Och mot vinternatten kring tyrannens spira
Sänder han glödande pilarnas skur.

Och då faller härjarn, då förjagas natten,
Och en gryning flammar öfver land och vatten;
Och mot morgonglansen af den nya dagen
Skallar den heliga frihetens ord.

Men det ädla stiger öfver glädjens hvimmel,
Och det vidgas stilla till en molnfri himmel,
Och, ej skymfad längre, ej i fjättrar slagen,
Bor i dess famn en välsignande jord.

Och en tid skall komma då basunen ropar,
Och då rymden samlar sina stjernehopar,
Och åt vanskligheten, och åt chaos gårdar
Vällden, som fyllde det herrliga blå.

Men fast solar ramlar från de fasta grunder,
Och fast jorden flygtar, som en suck derunder,
Och fast askan skingras af förgåtna verldar,
Lefver och segrar det ädla ändå.

LÄRKAN.

Högre uppsteg dagen,
Glädjen och behagen
Väcktes ur sin långa vinterdvala;
Vårens krans blef bunden,
Göken gol i lunden,
Och kring hyddan flög min kända svala;
Luften ljud och skogen,
Minsta fogel trogen
Gjöt i stämmor spåda hjertats brand.
Allas fröjd jag hörde;
Djupast dock mig rörde,
Lärkans ljufva lott i himlarunden:
Varmast sågs den ömma
Om sin kärlek drömma,
Och om sällheten af lifs sekunden;
Hvarje ton hon sände,
Der till skyn hon lände,
Tycktes klinga i mitt öra så:

Lycklig den, som inga
Hårda bojor tvinga,
Att den fria etherns rymd försaka;
Som för sången buren,
Ständigt ser naturen

I gestalterne af vår och maka!

Så jag qvådas hörde;

Echo återförde

Mångfördubblad hennes sång till mig.

Blott med solen följa

Öfver land och bölja,

Än till Söderns hem och än till Nordens:

Kyssas först i dalen,

Sen i ethersalen,

Sjunga känslans salighet och jordens;

— Hvilken lott du njuter!

Hvilken fröjd du sluter,

Lärka, Lärka, i din lilla barm!

Inga strålar sänktes
 På vår morgon ner,
 Ingen daggtår skänktes
 Nordens afton mer:
 Tills, af svanor dragen,
 Maj med blomster hatten,
 Gjöt sitt guld i dagen,
 Purpurklädde natten;
 Vinterns spira bräckte,
 Och ur lossadt häkte
 Kallade den väna Flora fram.

Nu ur lundens sköte,
 Och ur blommans knopp,
 Stiga dig till möte
 Glada offer opp;
 Blott ditt lof de susa
 Dessa rosen håckar,
 Till din åra brusa
 Våra silfver-bäckar;
 Och med tacksam tunga,
 Tusen fåglar sjunga
 Liksom vi: Välkommen sköna Maj!

FLYTT-FOGLÄRNE.

J, flygtande gäster på främmande strand,
När söken J åter ert fädernesland?
När sippan sig döljer
I fädernedalen,
Och bäcken besköljer
Den grönskande alen:
Då lyfta de vingen,
Då komma de små,
Väg visar dem ingen
I villande blå,
De hitta ändå.

De finna så säkert den saknade Nord,
Der våren dem väntar med hydda och bord,
Der källornas spenar
De trötta förfriska,
Och vaggande grenar
Om njutningar hviska.

Der hjertat får drömma
 Vid nattsolens gång,
 Och kärleken glömma,
 Vid lekar och sång,
 Att vägen var lång.

De lyckliga glada, de bygga i ro
 Bland mossiga tallar sitt fredliga bö;
 Och stormarne, krigen,
 Bekymren och sorgen,
 De känna ej stigen
 Till värnlösa borgen,
 Der glädjen behöfver
 Blott Majdagens brand,
 Och natten som söfver
 Med rosande hand
 De späda ibland.

Du, flygtande ande på främmande strand,
 När söker du åter ditt fädernesland?
 När palmerna mogna
 I fäderne verlden,
 Då börjar du, trogna,

Den fröjdfulla färden;
 Då lyfter du vingen,
 Som foglarna små,
 Väg visar dig ingen
 I villande blå,
 Du hittar ändå.

I öfjunga Guld,
 Och luftens skaror alla
 Blott glädje-ljud,
 Ur skog och lördag-stalla
 Med nöjd och hopp!
 Och fyller lät och byar
 Går dagen opp,
 Hur skön bland österns skrym
 Och molnen purpuranda
 Sin blå gräs,
 Och jordens färing blanda
 Med himmelens.
 Men källan står demunder
 Så ren och ler,
 Och lockar flätets runder
 I skötet ner —
 Dig, gröna äng, jag söker
 Änn engång,
 Der klara bäcken lufar
 Sin 2unnna spring.

VALLGOSSEN.

Hur skön bland österns skyar
Går dagen opp,
Och fyller fält och byar
Med fröjd och hopp!
Ur skog och lunder skalla
Blott glädje-ljud,
Och luftens skaror alla
Lofsjunnga Gud.

Och molnen purpurranda
Sin blåa gräns,
Och jordens fågling blanda
Med himmelens.
Men källan står derunder
Så ren och ler,
Och lockar fästets under
I skötet ner. —

Dig, gröna äng, jag söker
Ännu engång,
Der klara bäcken kröker
Sitt muntra språng.

Invid den gamla stammen
Min torfbänk är;
Och getterna och lammen
De trifvas här.

Här, mellan löfvens galler,
Är ljuft att se
Hur morgondaggen faller
På blommorne.
Här är det lätt att höra
De sångers tal,
Dem milda vindar föra
Från dal till dal.

Här är jag van att bida
Mitt hjertas vän;
Här sjöng hon vid min sida
Om kärleken.
O, lyssnen lamm! J kännen
Den huldans röst;
Snart får jag sluta vännen
Mot troget bröst.

När solen börjat blicka
Från fjellets höjd,

Då ser jag ren min flicka
På kullen röjd.
Då bär hon ren i handen,
För mig, en krans
Af våpling, som, vid stranden,
Den skönsta fanns.

Och, som jag hade vingar,
Jag skyndar dit,
Och snart jag henne bringar
Med lammen hit;
Här sätta vi oss båda,
Och kyssas då;
Och skogens dufvor skåda
Med afund på.

Sen sjunger hon naturen;
Och bygden hör
Min gälla pipa, skuren
Af vikens rör.
Och böljans tummel stillas
Vid insjöns strand,
Och andras hjordar villas
Till oss ibland.

Hvad blef ej herden gifvet,
Hvar finns ett namn,
Som målar oskuldslifvet
I dalens famn?
Vår rikedom vi äga
I stillhet der,
Och hjord och blommor säga,
Hur stor den är.

Ja, än då nordan ryter
På blommans graf,
Finns ingen il, som bryter
Min glädje af.
Jag söker, vintertiden,
Mitt låga bo;
Och kärleken och friden
Derinne gro.

Vid varma spiselhallen
Jag sitter glad,
Och hjorden står i stallen,
Med gräs och blad.
Jag sjunger blomstersången
I hyddans rund;
Fasi sommarn är förgången,
Och blommans stund.

Ty kölden kan väl isa
Min dal och höjd;
Men ej min enkla visa,
Min rena fröjd.
Om stormar gny mot tjället,
Det intet gör,
Blott lugnet bor i stället.
Der innanför.

Men våren kommer åter,
Sen vintern flytt,
Och sippans öga gråter
Sin dagg på nytt;
Då går jag ut och vallar
Min hjord igen,
Och echo återskallar
Min stämna än.

Dig, gröna äng, jag söker
Ännu engång,
Der klara bäcken kröker
Sitt muntra språng.
Invid den gamla stammen
Min torf-bänk är;
Och getterna och lammen
De trifvas här.

MINA DAGAR.

I dalens skygd, der lärkans toner skalla,
Jag sitter hänryckt vid min flickas sida;
Vid mina fötter källans böljor svalla
Af blommor kyssta och af fläktar blida.
Jag aldrig nånsin manats ut att strida
Mot dessa töcken, dem vi sorger kalla;
Och ingen annan vet min gömda tufva,
Än vänskapen, min flicka och min drufva.

Jag ler, hon ler, min hulda drömda maka,
Ty inga toma qual vi skapa sjelfva;
Jag sjunger hennes namn, hon mitt tillbaka,
Och lundens löf vid vår förtjusning skälfva;
Och tusen fjärlar blommans kyss försaka,
Att öfver oss en blomsterhimmel hvälfva;
Ack, sköna verld! hur stämmer ej naturen
Med hvarje sällhet i vårt hjerta buren!

Hvi skulle jag med inre missljud störa
Den harmoni som herrskar i det hela?

Blott rena toner genom altet spela,
Och rena må mitt echo återföra.
Du, ömma flicka! skall min glädje dela,
När våra samljud klinga i ditt öra,
Och, fastare i mina armar sluten,
Till kyss förbyta lifvet och minuten.

TILL EN FÅGEL.

Säg mig, du lilla fogel,
Der mellan almens blad,
Hur kan du ständigt sjunga,
Och ständigt vara glad?
Jag hör din röst hvar morgon,
Jag hör den hvarje qväll,
Men lika ren är stämman
Och tonen lika säll.

Ditt förråd är så ringa,
Din boning är så trång,
Dock ser du mot din hydda,
Och sjunger hvarje gång.
Du samlar inga skördar,
Och inga kan du så,
Du vet ej morgondagen
Och är så nöjd ändå.

Hur ges det icke mången,
Som gods och håfvor fått,

Som land och riken äger,
Och bor i gyllne slott;
Men helsar dock med suckar
Och tårbegjuten blick
Den sol, hvars uppgångs timma
Nu nyss din låfsång fick!

Hur skulle icke menskan
Din ringa lott försmå,
Och hon den otacksamma
Är mindre nöjd ändå.
Ditt spåda hjerta krossa,
Det stode henne fritt;
Dock prisar du ditt öde,
Och hon förbannar sitt.

Hvi blickar hon mot höjden
Så knotande, så kallt?
Hvad ägde hon att fordra
Då Skaparen gaf allt?
Då jordens glädje ligger
För hennes fötter ner,
Hvi ser hon stolt på slatven,
Och suckar efter mer.

Nej! sjung du, lilla fogel,
Om njutning hvarje gång,
Och aldrig skall jag blanda
En klagan med din sång.
Kom, bygg ditt bo hvar sommar
Invid mitt tjäll ännu,
Och lär mig qväll och morgon
Att vara såll som du.

VÅR-MORGONEN.

Se, hur herrlig solen träder
Öfver österns böljor redan,
Och i guld och purpur kläder
Jorden, leende dernedan.
Dimman skingras, kölden flygtar,
Och Naturens dvala lycktar.

Lärkan, nyss på lätta vingar
Buren hit från söderns höjder,
Sjunger, der hon högt sig svingar,
Känslans hopp och vårens fröjder;
Medan, sväfvande mot jorden,
Svaneflocken helsar Norden.

Fri och yster dansar vågen
Mellan trädens dunkla stammar;
Ikorn skyndar, glad i hågen,
Till sin mossbetäckta kammar;
Och der långt, i djupa skogen,
Kuttrar dufvan öm och trogen.

Vaggad blidt af morgonfläkten
Grönskar nu på åkern sådden;
Och i hvita vinterdrägten
Springer haren öfver brodden.
Gömd bland buskar under granen
Spänner Jägarn sakta hanen.

Sparsamt närd af lundens kyla
Tindrar der en sjunken drifva,
Medan ljusa björkar skyla
Källans sorl och tufvans vifva;
Och den nyss uppväckte necken
Rör sin silfversträng i bäcken.

Sköna vår! hur länge rullar
Ej din vagn kring Söderns stränder,
Innan till förgåtna kullar,
Till vår Nord du återvänder!
Och, som vår, så tacksam glöder
Ingen barm för dig i söder.

Hör du våra hymner skalla,
Hör du hvad han tyder, sången:
Att du kommer till oss alla

Såsom friheten till fången;
Att på polens frusna drifva
Finnas hjertan ock att lifva.

Skynda att åt land och vatten
Väfva nya högtidsskrudar;
Locka fjerlarne ur natten,
Och ur stoftet deras brudar;
Och ur kärleksfulla sinnen
Jaga vinterns kulna minnen!

Så le, du lilla, ån i din oskuld der!

Snart skall du finna hur svekfull våren är,

Och tänka rörd på den lyckliga minuten,

Då ån du låg och drömde i knoppen sluten.

FÅGELBOET VID LANDSVÅGEN.

Lilla fågel, hvarför byggde du
Vid den stora vågens larm din hydda?
Var din djupa skog ej sval och ljuf,
Stodo ej dess björkar löf-beprydda?
Lyste icke morgonrodnan der
Lika blid och tjusande som här?

Bäckens tysta silfverbölja samm
I de långt, långt bort belägna dalar;
Här med buller åker flården fram
Sina tunga järnbesmidde salar;
Lugn och stillhet var den gömdas lott;
Arma fågel! här bor fruktan blott.

Hvarför bytte du, mot parkens doft,
Dammet kring den nötta vågens gräuser?
Hvarför ålska mer ett härjadt stoft,
Än den färgprakt som i lunden glänsar?

Hvarför, för att skåda verdens strid,
Offra opp din obemärkta frid?

Synes dig ej dagen ofta lång,
Innan nattens lugn ditt tjäll besöker?
Klappar ej ditt hjerta mångengång,
När ett dån sig närmar och föröker?
Lyfter du ej ofta nog, förskräckt,
Vingen, öfver dina spåda sträckt?

Bodde du i fjerran lund ändå!
Ingen oro der ditt hjerta röjde,
Ingen fruktan skrämde der de små,
Om du äfven nångång borta dröjde;
Ty för dem naturens stillhet der,
Vore, hvad din lätta vinge är.

Fågel, fågel! när de spåda snart
Börja sina fjädersegel lyfta;
Led då utan tvekan deras fart
Till en nejd, dit inga stigar syfta;
Bygg och lär dem bygga der i ro,
Nåsta sommar hvar sitt lilla bo.

Ren i dörrn vår kosa spana,
Ser du flickan, hur den täcka
Vinkar der?

Med sin smultronkorg i handen,
Står hon leende på stranden,
Glad att få åt Nana räcka
Sina bår.

Hulda du tåras! hur helig, hur skön
År ej den hyllande kärlekens lön!
Redan här som engel buren
Njut din afvundsvärda lott.

O, hur säll är menskan blott
Med sitt hjerta och naturen!

Hvad ej praktens salar fostra opp,
Lifvets fulla njutning, lifvets hopp
Växer utan ans och blommar
Höst och vinter, vår och sommar,
I den fria bygdens runder,
I dess tjäll.

Ser du anden, som för stäfven
Flyr med ungarne i såfven,
Arm och blottad, och derunder
Dock så säll.

Ej mot palatser, som skyarne nå
Bytte den irrande en af de små.
Ej för guld i råga bräddadt,
Ej om tusen slott hon såg,
Öfvergåfve hon sin våg,
Och sitt bo i vassen bäddadt.

Qvällens blyga älskogsstjerna du!
Blicka vänligt på vår landning nu —
Jubla lundens fogelskara!
Låt er sång en brudsång vara,
Som två trogna hjertan viger
Inför er.
Solen sjunker bakom bergen,
Vestens himmel mister färgen,
Men din färg, O Nana, stiger
Mer och mer.
Sent må vi vända från färden igen,
Morgonens stråle här finne oss än.
Lätt är hem och vänner glömma,
Flicka, i en älsklings famn.
Här i dalens blomster-hamn
Låt oss hvila ut och drömma.

SVANEN.

Från molnens purpurstänkta rand
Sjönk svanen lugn och säll,
Och satte sig vid elfvens strand
Och sjöng, en Juniqväll.

Om nordens skönhet var hans sång,
Hur glad dess himmel är,
Hur dagen glömmes, natten lång,
Att gå till hvila der.

Hur skuggan der är djup och rik
Inunder björk och al;
Hur guldbestrålad hvarje vik,
Och hvarje bölja sval.

Hur ljuft, oändligt ljuft, det är
Att åga der en vän;
Hur troheten är hemfödd der,
Och längtar dit igen.

Så ljud, från våg till våg, hans röst
Hans enkla lofsång då;
Och snart han smög mot makans bröst,
Och tycktes qvada så:

Hvad mer, om än din lefnads dröm
Ej sekler tälja får;
Du älskat har på nordens ström,
Och sjungit i dess vår.

TORP-FLICKAN.

Sörjen Kandals dotter gröna lunder!

Såsom edra blommors blida stunder,

Voro hennes glada stunder korta.

Sörjen gröna lunder! hon är borta.

Kan ej dödens mulna engel skona?

Skall naturen, att sitt fall försona,

Åt en magt, som härjar och föröder,

Offra allt det ädlaste hon föder?

Kan väl grafvens mossbetäckta gömma

Glädas åt det sköna åt det ömma?

Älskas Kandals barn af dödens salar,

Som af Lannas grottor, Wanhais dalar?

O, du var så skön begråtna flicka;

Ingen yngling stannar mer att dricka

Vid din blåa källa, ty derinne

Ser han blott din saknad och ditt minne.

O, så länge du besökte källan,
Glömdes hennes täcka stränder sällan.
Ofta af ett fåfängt hopp bedragen
Kunde herden der fördrömma dagen.

Trånans suckar, glädjens gälla stämma
Voro vid dess bölja då som hemma;
Och så långt hon flöt, den spegelklara,
Hördes sång och muntra flöjter bara.

Lyssnen icke Lannas gråa hallar!
Kandals dotter går ej mer och vallar;
Fåfängt sörja edra stumma echo
Hennes toner, som för alltid veko.

Tomt är nu på Vanhais betesmarker;
Inga hjordar irra i dess parker;
Någon fågel, blott som höken jagar,
Flyger der från träd till träd och klagar.

Son af Vanhais, du, som främst bland alla
Älskades af detta nu så kalla,
Detta fordom, ack! så varma hjerta,
Säg hvar dväljs du ensam med din smärta?

Tystnat har din yxa ren i skogen,
Ty en flicka gick ej mer förtrogen,
Och besvarade din röst från hagen,
Då du, lockande, höll opp med slagen.

Högt på stranden ser man nu din julle,
Liksom om du aldrig mera skulle
Kasta ut för fjårdens skaror nåten,
Af hvartenda älskadt värf förgåten.

O! bland kyrkogårdens sorgsna pilar
Slog du låger, der din flicka hvilar;
Och då dagen släcks och tändes åter,
Sitter du vid hennes graf och gråter.

Sörjen Kandals dotter, gröna lunder!
Såsom edra blommors blida stunder,
Voro hennes glada stunder korta.
Sörjen gröna lunder! hon är borta.

HÖSTAFTONEN.

Hvi suckar du så mången timma
O, tårda bröst?
I nattens stund, då blida stjernor glimma,
Hvi bryter genom rymdens lugna dimma
Din hemska klagoröst?

Begråter du de snabba dagar
På lifvets ö?
Är det vid minnet af en vår du klagar?
O, fasar du för stoftets milda lagar,
Att blomma och att dö?

Mins, fågeln sjöng i ljusa salen,
Han sörjde ej.
I skogens toppar tonar Nektergalen;
Dess harmonier födas de af qvalen
Vid stundens flygt? — O nej!

Och Fjäriln flög i blomsterringen,
En sommardag,

Om aftonen hans suckar hörde ingen,
Fast domnande han sänkte trötta vingen,
Och lydde ödets lag.

Då eken föll för tidens pilar,
Då bergets håll;
Du dåre, vill du undfly dödens pilar?
Uppå den graf, der världens forntid hvilar,
Fördömmar du din qväll?

Hvem nedsteg att din lott behjerta?
Hvem löser dig
Ifrån förgångelsens och dödens smärta?
Din bön är blommans bön, bedragna hjerta,
Se hennes stoft och tig!

Och njut den nakna öknens manna,
Minutens fröjd,
Och vandra framåt med en molnfri panna;
Du är en främling här, du får ej stanna,
Förrn på ditt Canaans höjd.

Der ofvan stjernorna du äger
Din rätta hamn.

O, glåds att allt hvad vanskligheten säger,
En dröm blott är, som sväfvar kring ditt läger
I evighetens famn.

Ej skrämma då den dunkla glafven
I engelns hand;
Han krossar bojan blott, men icke slafven;
Förklarad skall du blicka ned på grafven,
Från ljusets fosterland.

TRÖST.

Der förgäten jag satt
I min ensliga dal,
Såg jag stjernornas tal,
Hur de saliga gå
Öfver dimmor och natt,
Hur de strålände bo
I det eviga blå;
Och då flydde min ro,
Och då tänkte jag så:

Hur oändlig, o Gud,
Är din kraft, och hur rik!
Blott ditt herrskarebud,
O, en vink af dig blott;
Och jag stjernorna lik,
Genom rymderna gått —
Och nu suckar jag här!

Och ditt välde består
Med sin eviga lag;

Och den krona, du bår,
Skall ej hvila, en dag,
Öfver grånande hår.
Och du sjelf är så fri
Som ditt herrliga ljus,
Och en verld är ditt hus,
Men du ryms ej deri —
Och ditt barn är en slaf!

Och du rörs ej deraf,
Att ej spiror och guld,
Att ej seger och ljus
Är hans saliga lott;
Men bekymmer och sorg,
Men blott mörker och grus
Är det arf, som han fått
Från sin fåderne-borg —
Och den är dock så full!

Och ej mejas den säd
Som ur intet du väckt
På omätliga fält.
Och ej murknar det tråd,
Som i chaos du ställt,

Fast det byter om drägt,
Och din verld är så vid,
Och så skön och så säll,
Och den mäts ej af tid,
Och dess strålande dag,
Skall ej skåda sin qväll —
Men en bubla är jag!

Och förmåga jag fick,
Att beundra din prakt,
Men ej mer, men ej mer,
Men att fatta den, ej.
Och du lockar med magt
Mot din himmel min blick,
Och jag trångtar och ser —
Men jag hinner den ej!

Så jag tänkte — då stod
Vid min sida en ros
I den höstliga vind;
Och förspild var dess blod,
Och dess fågring sin kos,
Och förbleknad dess kind.

Men en irrande flågt
Kom från kullen och slog
Med sin vinge engång
Den förtynande blott;
Och dess stängel blef bräckt,
Och hon böjdes och dog.
Och jag märkte uppå,
Hur hon somnade godt,
Fast dess slummer blef lång —
Och då tänkte jag så:

Se, hvi klagar väl jag
Öfver våld, öfver våld,
I den Eviges lag?
Som en främling blott, stäld
I mitt jordiska frö,
Skall jag blomma i tvång;
Men det tvång, jag bebor,
Är det sällaste tvång,
Ty en gång skall det dö —
Och jag hoppas och tror.

KÄRLEKENS FÖRBLINDANDE.

Spåd ännu låg kärleks-guden
I den ömma modrens armar,
Lik en stjerna, som om qvällen
Du i källans sköte såg.
Etherns silfverglans sig sänkte
Dagglik ned uppå hans panna,
Och en evig färg af rosen
I hans kinder gömde sig,
Medan läppen log, omflåktad
Af Olympens nektarångor,
Och de drömda segrars glädje
Lekte oskuldsfull på den.

Paphos Drottning, fröjdbetagen,
Gjöt en tår i känslans fullhet,
Och i gossens spegel-öga
Såg sitt anlete, och log.
"O, hon suckar, "må beständigt,
Till ett minne af min sällhet,
Samma bild i samma öga
Genom verlden följa dig."

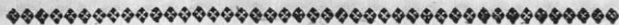
Nu, hvem undrar väl att Eros
Sväfvar ibland oss förblindad,
Fast hans blick ej skymt af bindel,
Ej af mörkrets skuggor höljs?
Äfven ibland öknens törnen
Ser han blott Olympens salar,
Och, i trollets armar äfven,
Endast Huldgudinnans bild.

Som en mor sitt
Föra, sakta vaxande, fram och åter;
Tills du upphört klaga, och nöjd din plåga
Utgående i sömnen;
Men nu för du stier i barnens fängsel,
Oullgängigt stänkt för livar tyllning;
Blott för honom blottad, som opphörligt
Hoppar din hvila.

Stark lednad
En stund för tillb, trodd ännu
Eröfrad segerskriften
Vinkande ständigt

FLICKANS KLAGAN.

Hjerta, hjerta! hade jag dig framför mig,
Låge du oroliga i min hand här;
O, då skulle hastigt min trogna omsorg
Bringa dig lugnet.

Som en mor sitt barn, jag dig skulle gunga,
Föra, sakta vyssjande, fram och åter;
Tills du upphört klaga, och nöjd din plåga
Glömde i sömnen;

Men nu bor du slutet i barmens fångsel,
Otillgängligt stängdt för hvar vänlig hyllning;
Blott för honom blottadt, som oupphörligt
Rubbar din hvila.

TILL ORON.

Ja, ljufva oro, längta, o längta än!

Af ingen glädje, vore den än så rik,

Af ingen bräddad njutning lugnad

Sucka mot sällare fröjder ständigt!

Nyss var din önskan endast en vänlig blick

Af tärnans öga — nu då hon skänkte den,

Stig högre och begär dess första

Himmelska kyssar, och strid och tråna;

Och när på purpurläppen ej blomstrar mer

En enda ros, hvares nektar du icke sög,

Så skynda blott att nya skördar

Under den svällande slöjan åtrå.

Ja, hulda oro, herrska med dubbel kraft

I mina ådror; dikta vid hvarje ny

Eröfrad segerkrans, en annan

Vinkande ädlare än i fjerran.

Dig må den slappa dåren förbyta mot
Ett lik af sällhet, som han benämner frid,
Och i sitt skal af lugn och dvala
Kråla, en mussla, på ödets stränder;

Jag älskar dig — hvem är det, om icke du,
Som tyungit mig att söka det öppna haf,
Och med dess böljor, med dess stormar
Jublande kämpa om lifvets fröjder.

Du skall mig följa, saliga engel, du
Skall ägga mig att njuta min lefnads dag,
Och när den sluts, skall du i grafven
Jaga mig opp ur min domning åter.

Och ofvan solens bana, och stjernornas
Skall du mig följa — skall i min himmel än,
Vid salighetens tömda mjöd-horn,
Lära mig skönare verldar drömma.

Tysta suckar smyga sakta
 Från dess läppar då och då,
 Men förgäfves — svaret dröjer,
 Hvad hon döljer, hvad hon röjer,
 Endast skålmska fläktar akta
 Flyktigt deruppå.

Håret fladdrar spridt i vinden,
 Lätta flammor färga kinden,
 Hvita skuldror skälftva nakna
 Under daggens kulna regn.
 Himlen mörknar — tårnan fasar,
 Skurar smattra, stormen rasar;
 Grymme! skall hon länge sakna
 Än ditt varma hägn?

Hvar minut ett hopp föröder,
 Och hon fryser, och hon glöder,
 Nu, ett rof för känslans lågor,
 Och för nattens vindar nu.
 Slöjans skygd är öfvergifvet,
 Ingen gördel fångslar lifvet,
 Fria svalla barmens vågor;
 Yngling! hvar är du?

Men han kommer — Jubla, tärna!

Lifligt, som en klarnad stjerna,

Bröt han fram ur parkens galler,

Och mot dig hans kosa sträcks. —

Redan står han säll vid målet;

Sakta rasslar nyckelhålet,

Fenstret sluts, gardinen faller,

Matta lampan släcks.

Jag älskar dig, fast ej din näbb kan röja
Att ingen färing ler;
Den ton, ditt hjerte ger.

Du kan ej gämma, och du kan ej sänka;
Du kan blott vara vän.
Är stum och tyst som den.
Din skuld är mörk som natten, och din tunga

Hvad förklar jag väl till?
Men du är öm och trogen — hvad behöfver
Att jag dig älsk vill;
Dig kallar mängen ful, och undrar öfver

TILL MIN SPARF.

Dig sköter jag, min lilla sparf, så gerna,
Och räknar väl ibland
Med tårar i mitt öga hvarje kärna,
Du plockar ur min hand.

Jag älskar dig, fastän din fjäderslöja
Af ingen fågling ler;
Jag känner dig, fast ej din näbb kan röja
Den ton, ditt inre ger.

Din skrud är mörk som natten, och din tunga
Är stum och tyst som den.
Du kan ej glimma, och du kan ej sjunga,
Du kan blott vara vän.

Dig kallar mången ful, och undrar öfver
Att jag dig äga vill;
Men du är öm och trogen — hvad behöfver,
Hvad fordrar jag väl till?

Då andra gåcka dina enkla klåder,
 Ser du på mig så huld;
 Och jag ej gafve från din kropp en fjåder
 För perlor och för guld.

De prisa siskans driller, de behjerta
 Canarierns gälla röst —
 Jag sökte blott en varelse, ett hjerta
 Att värma vid mitt bröst.

Ej kärleken vid ytans glitter dröjer,
 Ej mättas han deraf;
 Hans vållust är den tacksamhet, han höjer,
 Den sällhet, som han gaf.

När du i menlös glädje pickar stilla
 Den hand, du sitter på;
 Belönar du ej då min vård, du lilla,
 Är du ej vacker då?

Förtroligt skall jag söka att besälla
 Din lefnads snabba vår;
 Ocb när du dör, skall på din graf jag fälla
 En blomma och en tår.

Då andra gäcka dina enkla kläder,
Ser du på mig så huld;
Och jag ej älske från him kropp en kläder
För perlor och för guld.

BEGRAFNINGEN.

Tempel-tornets dystra klockor hördes,
Mot dess port en svartklädd skara rördes,
Och en yngling skördad ifrån våren,
Buro de på båren.

Sakta sänktes slumrarn ned i mullen,
Fredligt rundades ånyo kullen,
Och ett enkelt kors blef ställt af sorgen,
På den trygga borgen.

Nu, när livvets sista gård var slutad,
Bröt det tysta tåget opp — men lutad
Mot en alm, som sig i nejden höjde,
Qvar en flicka dröjde.

Och hon dröjde der tills allt blef öde;
Då till grafven gick hon, till den döde,
Och en lilja, som hon bar i handen,
Offrade åt sanden.

Och den trogna satt och gret på stället
Än, när solen sjunkit bakom fjället;
Och den bleka, natt-omhöljda stjernan
Uppgick öfver tårnan.

Nästa morgon blef hon än der funnen;
Men dess tårekälla var förrunnen,
Och mot korset, som hon slöt med armen,
Slog ej mera barmen.

Hvad af stoffet hon lärt, hvad hon af hinnan har,
Kan jag skilja det mer, än på vår sommarsky,
Hvad blott aftonen målar,
Eller morgonens blomsterhand?

Tanke svindlar och syn, när i dess blick jag ser,
Liksom såge jag ned i ett omnästigt djup,
Tills jag spritter ur dvalan
Vid en kys af dess purpurmund.

Säg, hvar fostrades du, leende engel, säg!
Tills du sänkte dig ned, och åt ditt rosentjell
Gaf gestalten af Frigga,
Att försköna min vandring här.

Mulnar banan ibland, skjuter ett törne fram,
Suckar anden engång, tryckt af sin bojas ok,
O hur saligt att ila
I den älskades armar då!

Jorden smeker min fot ljuf som en vårvind der,
Lifvets fjettrande tyngd lätt som en bubbla käns;
Och af svallande pulsar
Vaggas själen till Gudars ro.

Säg, hvar förtubades du, leende engel, säg,
Tills du sänkte dig ned, och så ditt rosenfjell

UNGDOMEN.

Att försköna min vandring här.

Bland de makter, som på jorden throna,
Bär blott vanskligheten säker krona,
Döden kan ej störtas, kan ej skona,
Och hans lia rostar ej.

Yngling, båfvar du för härjarns spira;
O, så lär att stundens högtid fira!
Vet, en evighet af lif kan spira
I ett enda ögonblick.

Jord och himmel åges af minuten,
Jord och himmel kan i den bli njuten;
Hög och rik och gränslös, fast förfluten,
Kan den bli hos minnet qvar.

Men ej tanken dock, af lagar bunden,
Känslan är den magt, som adlar stunden;
Känslan ensam skördar i secunden
Mer än tusen sekler sått.

Jubla, yngling! Gudalånet blommar
Än i dina pulsars varma sommar;
Än uti ditt hjertas helgedomar
Lefver känslan stark och ung.

Men de flykta, men de domna sakta
Dessa stunder, som din sällhet vakta;
Åldern nalkas, yngling, lär att akta
Skänkerna af lifvets vår.

Njut, så länge än din Majdag varar!
Ingen blomma höstens stormil sparar,
Ingen blid, förtrolig sol förklarar
Vinterns långa kulna natt.

Hvarför skulle du, i fåfång möda,
Glädjens enda, korta dar föröda?
Hvarför med ditt friska hjertblod föda
Slumpens och bekymrens nyck?

Kärleken dig manar — hör du buden
Af den spåda, segerkrönta Guden?
Ej blott tärnan famnar du i bruden,
Alla verldar famnar du.

Rankan svajar, purpurdrufvan blöder,
Glädje blott i hennes nejder glöder;
Kunga-salig vandrar tiggarn, bröder,
Under rankans krona böjd.

Ålska yngling — hjertats lågor svalkas;
Drick — en vinter utan drufvor nalkas;
Lef och gläds och njut och le och skalkas,
Frost och domning följa sen.

Kätken dig manar — hör du bruden

Är den spilda, segerlösa Guden?

Ej blott äran följnar du i bruden,

Alla verldar följnar du.

DEN VÄNTANDE.

Hur lång är vägen? kort för det friska sinnet,
Men lång, ack, lång för det sjuka hjertats väntan.
När skall hon komma, när skall den hulda sjuuka
Säll i min svallande famn?

Hit skall hon nalkas, valde hon än att nöta
På skogens sandiga stig den späda foten,
Hit, om hon älskat böljan, och djerf, i jullen,
Klyfver den spelande våg.

Från uddens häll, i skygd af den krökta tallen,
Vill jag en spanande blick i växling sänka
På stigen än, och än på det spegellugna
Sundets bestrålade längd.

Här vill jag lyssna — tystnen, o sångarinnor
I skogens toppar; er sång begär jag icke;
Nej, blott ett sakta ljud af ett årslag fjerran,
Eller den älskades steg.

Förgäfves! ej ett bud från den hulda stillar
Mitt öras längtan; blott finkens driller domna
I nejdens lugn, och stundom i echos sköte
Gökens melodiska suck.

Ser jag mot skogen, ser jag en hjord allenast
Af rädda får, som i damm tillbaka vända;
Ser jag längs böljan — endast en skara måsar
Glimmar i aftonens brand.

Men du, hvars ögas strålar på engång famna
Planetens segrande lopp, atomens dvala;
Säg förr'n du sjunker glödande sol, hvar är hon?
Säg hvar den älskade är?

Förgäfves! lik en kung, från din höga bana
Kringströr du håfvor, men hör ej barnens suckar;
Åt mig, som tigger endast ett svar om henne,
Skänker du strömmar af guld!

Hvem skall jag fråga? m^änne den muntra lärkan,
Som nyss med bergade vingar sjönk ur molnet?
Hvad? eller höken, der han med spända segel
Sköter sin luftiga jagt?

Ack, hvarje pulsslåg öker mitt qval, min saknad;
Förrädiskt nära bedragna sinnen hoppet,
Och hoppet åter blåser med falska läppar
Låga i kärlekens glöd.

Ej svalkar aftondimman ur viken stigen,
Ej daggens yppiga skur mitt hjertas trånad,
Ej nattens vind, som, susande kringom klippan,
Smeker min kyliga lock.

Till hvila går naturen, allt mer förbreder
Den tysta skuggan sitt täcke öfver jorden;
I hvarje blomma sväller en stilla brudsäng,
Ensam försmäktar blott jag.

FÄRD FRÅN ÅBO.

Ren fladdrar seglet, jullen är lossad ren.
I styret fattar ynglingens säkra hand,
Och skön och rodnande i stäfvén
Sitter vid åran en landtlig tärna.

Ej tyngs den lilla, vaggande båten mer
Af mjölk och frukter, stäfvarne tömda stå,
Och kram och högtidsdrägter gömmas
Nu i den städade äppelkorgen.

Men aftonvinden lefver ånyo opp,
Och Auras hvimplar peka mot fjärden hän,
Och seglet fylls, och afsked vinkas
Glädtigt åt jullarnas mängd vid stranden.

Och nu, o stad, farväl! och ett långt farväl!
Snart skall jag mer ej skåda ditt stolta prål,
Ej mera höra dina vagnars
Dånande larm på de fulla torgen;

Men vandra ostörd kring i en lugn natur,
Och se dess prakt, ej rubbad af menskohand,
Och lyssna säll till bygdens tungor:
Fåglarne, echo och silverbäcken.

Ren öppnar mot oss fjärden en vidgad famn.
På afstånd ser jag stranden af Runsala,
Der mellan sekelgamla ekar
Nymferna vårda Choræi källa.

Frid med din aska, skald från mitt fosterland!
Som jag, du ofta vaggat på Auras våg,
Och ofta, ofta längtat åter
Hän till din dal och dess gröna vakter.

Men kosan styrs mot öster — den långa sjön
Står som en ändlös spegel för ögat fram,
Och hvita, såsom svanor, klyfva
Segel vid segel dess blanka yta.

Men solen sjunker, vindarne tyna af,
I skogen somna ljuden af fåglarne;
Blott här och der en bygdens tärna
Lyfter sin åre och ler och sjunger.

Men lifvets glada dröni vid naturens barm,
Och hjertats längtan, och tårnans blyga qval,
Och hoppets fröjd, och minnets vållust
Sväfva i tonernas famn kring sunden.

Det mörknar ej, det ljusnar ej — herrligt hvälfs
En natt af silfver, bytt mot en dag af guld,
Kring jullen, der den sakta nalkas
Fjärden som klyfves af Lemos udde.

Med fröjd och vemod ser jag de nejder nu,
Der du, begrätne yngling, din lager bröt;
Der, Ramsay, du kring skyddad fana
Samlade flyende kämpar åter.

Med vemod när jag tänker, du togs så ung
Från hoppets sköna verld, från ditt kämpalif;
Med fröjd dock, när jag tänker: hjelten
Blödde för äran och fosterlandet.

Ännu med vördnad tycker sig skärens son
I skumma nätter skåda din vålnad der,
Och, allt som strandens granar susa,
Höra din manande herrskarstämma.

Så styrs bland lugna minnen vår glada färd,
Tills Vapparns vida fjärd är tillryggalagd,
Och sundet, med sitt tempel fjerran,
Bjuder oss in i sitt trånga sköte.

Der ser jag kullens grönskande björkar ren;
Min sällhets stumma vittnen, jag helsar er!
Och dig, o hydda, bygd på stranden,
Årnad åt mig för den korta sommarn.

Mottag mig nu och låt mig, en vingad stund,
Bland sömn och drömmar bo i din stilla famn;
När första morgonstrålen glöder,
Väntar mig Frigga på kullen redan.

HVAD JAG ÄR SÄLL.

Hvad jag är säll! — i lifvets morgontimmar
Kring hoppets blanka sjöar sväfvar jag
Lik seglaren, som i sin julle stimmar
På vikens spegellugn en sommardag;
Hvart helst han ser, en löfsprydd kulle skälfver,
En blomrik tafla tindrar för hans syn,
Och strålfull himlen sig derofvan hvälfver,
Och strålfull ler den under vattnets bryn.

Hvad jag är säll! — stå icke jordens länder,
En gränslös bana, öppen för min gång?
Har jag ej skatter nog i mina händer,
Min stämda lyra och min glada sång?
Har jag ej språk, som talar till en annan,
Om än bland söderns nakna barn jag gick,
Det friska lugnet på den ljusa pannan,
Och kärlek i det fria ögats blick?

Hvad jag är säll! — i tusen former dansar
Det sköna idealet kring min stig,
Och äran står vid vägens slut med kransar,

Och vinkar leende och kallar mig.
Odödlighetens lugna sol förgyller
Det mål, jag söker trånande och varm,
Och ingen låg, föraktlig tvekan fyller
Min djerfva, stolta, ungdoms-friska barm.

Hvad jag är säll! — en trogen flicka delar
Min ömhet, mina minnen och mitt hopp.
Finns någon fröjd, som i min lycka felar,
Den söker jag i hennes armar opp.
För hennes blickars oskuldsfulla värma,
Uppblomstrar herrligt mina känslors vår,
Och såsom fjärlar hennes kyssar svärma
Omkring det eden i mitt hjerta rår.

Hvad jag är säll! — när livvets morgon viker
Står mig dock lyrans milda tröst igen.
Hvad jag är säll! — när äfven lyran sviker,
Har jag, kanske, ett namn till tröst för den.
Men om af ryktets tunga jag förglömmes,
Är mig likväl min hulda flicka kvar;
Och om ock hon för mina blickar gömmes,
Har jag dock minnet än af hvad jag var.

MÖTET.

Hon stod vid hasselhäckens dörr

Den flicka som jag älskar måst;

Och hennes blick, så yster förr,

Var nu med stilla vemod fäst;

På tufvan, der förleden qväll

Hon vid min sida satt så säll.

En tårbegjuten ros hon bar,

Ett minne, som jag skänkte der;

Hon trodde att jag fjerran var,

Och jag var henne dock så när;

I närmsta buske gömd jag låg,

Och tårades, och såg och såg.

Der stod en björk från fordomtid

Och grönskade och växte fritt,

Den bar min flickas namn — bredvid

Bar den i ljusa barken mitt;

Tätt till hvaran jag båda skar,

En afton då jag ensam var.

Det var så kårt för hennes håg
Att se dem vara dag från dag. —
Nu stod hon suckande och såg
Den flydda vännens kända drag,
Och skref en sorgsen vers dit ner
Ur Ingborgs klagan af Tegnér.

Och jag blef tyst och gömd ändå,
Och lät min flicka plåga sig;
Det var så ljuft att tänka på
De qual, den hulda led för mig;
Blott därför var jag otacksam
Och skyndade ej genast fram.

Men fjäriln flög till blommans knopp,
Och blomman gaf sin purpurmund;
Och trasten sjöng i björkens topp,
Och hennes make kom på stund;
Då nämnde jag min flickas namn,
Sprang opp, och flög i hennes famn.

TILL EN FLICKA.

Flicka, säg hvad magiskt tvång det är,
Som mig ständigt till ditt hjerta jagar?
Säg mig, hvarför längtar jag att der,
Endast der fördrömma mina dagar?

Hvarför är den sköna helgedom,
Der naturen som prestinna dröjer,
För min blick så stel, så glädjetom,
Om ej dig jag bland dess ϕ under röjer?

Såsom jag i stoftets bojer snärd,
Såsom jag ett rof för ödets bölja,
Är för mig du mera än en verld;
Fast den minsta buske kan dig dölja.

Hulda! länge innan dig jag såg
Var jag älskad, älskande tillbaka;
Ofvan molnen, der mitt hemland låg,
Ägde jag förut en dyrkad maka.

Rikare var hennes barm än din,
Hennes kyss var mera full att njuta;
Vid som himlen var dess famn, och min
Var dock ej för trång att henne sluta.

O, hur mönstrar jag ej mången gång,
Dessa minnen ifrån faders huset;
Hvad jag älskat såsom fri engång,
Älskar jag ännu fast smidd vid gruset.

Flicka ej din tjusande gestalt,
Färgen ej på dina rosenkinder,
Nej! en kärlek till det stora allt
Är den makt, som vid din famn mig binder.

Jord och himmel äger jag i dig,
Kan i dig blott till mitt hjerta pressa;
Undra därför ej att du för mig
Är så dyr, så dyr som båda dessa.

De täckas lekar vill jag en stund betrakta,
Hur, fjärillikt, de hylla hvar nyfödd skönhet,
Tills sjelf, med fjärlins mod, jag mig lifligt sänker
Ned för att leka bland dem.

För hvarje tår, jag gjöt på din vinter, flicka,
Skall då din vår mig skänka en vacker blomma;
För hvarje suck, din bleknade läpp mig kostat,
Ger mig den friska en kyss.

VAGGSÅNG FÖR MITT HJERTA.

Sof oroliga hjerta, sof!

Glömm hvad verlden har ljuft och ledt;

Intet hopp din frid förstöre,

Inga drömmar din hvila.

Hvarför ser du mot dagen än?

Säg, hvad väntar du mer af den?

För de djupa sår, kanhända,

Någon helande blomma?

Arma hjerta, slut ögat till;

Dagens rosor du pröfvat nog;

Blott i sömnens dunkla lustgård

Gror den stängel, dig läker.

Sof, som liljan, hon slumrar bort,

Flygtigt bruten af höstens vind.

Sof, som hinden, tyngd af pilar,

Somnar in och förblöder.

Hvarför sörja förflutna dar?

Hvarför minnas att sällt du var?

En gång måste våren vissna,

En gång glädjen, o hjerta!

Äfven du har din Majdag sett;

Hvad, fast icke den evig blef!

Sök blott ej dess milda låga

Än bland vintriga skuggor.

Mins du sällhetens stunder än?

Lunden grönskade, fågeln sjöng,

Och ditt kärleksfulla tempel

Var den doftande kullen.

Mins du famnen, som slöt dig der?

Mins du hjertat, som sökte dig?

Mins du än den kyss-betäckta

Läppens domnande eder?

Då när öga i öga såg,

Känsla speglad i känsla låg,

Då var tid att vaka, hjerta,

Nu att slumra och glömma.

Sof oroliga hjerta, sof!
Glömm hvad världen har ljnft och ledt;
Intet hopp din frid förstöre,
Inga drömmar din hvila.

Även du har varit som ett
Hvad, fast icke den evig blif!
Sök blott ej dess milda läga
Än bland vintiga skuggor.

Min du sällhetens stunder
Landen grönskade, lägen stög,
Och ditt kärleksfulla tempo
Var den doftande kullen.

Min du fannen, som söt dig der?
Min du hjertat, som sökte dig?
Min du än den kys-betäckta
Läppens dommande eders?

Då när öga i öga såg,
Känsla speglad i känsla läg,
Då var tid att verka, hjerta,
Nu att slumra och glömma.

Förgäfves, sen dess purpur tynat af,
 Du vattnar hennes rot med tårefloder;
 De bleka bladen söka blott en graf,
 Och stängeln sjunker mot sin kalla moder.

O! snart ju ila dessa stunder bort,
 Som offras här åt stråfvandet och hoppet;
 Då menskans bana mättes ut så kort,
 Hvi skall dess glädje vissna under loppet?

Mot dig jag blickar, tid, som har förgått,
 Som seglarn på sin sörjda strand tillbaka;
 Ack, le och njuta, det var barnets lott,
 Och ynglingens är strida och försaka.

Hvad är den verld, som ljusnar för mitt hopp,
 Den palm, hvarom min djerfva aning talar,
 Emot den hydda, der jag växte opp,
 Och kransarna uti min barndoms dalar!

Dock klagar icke jag — den fröjd, som var,
 Skall hjertats dufvobud ej återfinna;
 Blott ljufva minne af förflutna dar,
 Blif du min trogna följeslagarinna.

Kanske ännu vid vägens slut en vän
För den af bördor tyngda vandrarn ömmar,
Kanske att ålderdomen ger igen
Min fordna frid och mina barndoms-drömmar.

När, böjd mot stafven i min matta hand,
Jag ser det rum, der inga sorger agga,
Då skall jag stappla nöjd till gravens rand,
Som fordom, mången afton, till min vagga.

Min kär, hur ömt jag än nämner dig,
I Du flydda,
Du hör mig ej, du ej öppnar mig
Din flydda;
Min kär ej väcker,
Min suck ej väcker
Det bröst, som stöter och tatten läcker
I gravnen.
Dock, önnas vän, fast för öfverlag
Jag dignar,

Min sorg är ljuf, och min smärta jag
Välsignar;
Ty du har vunnit,
Och friden hunnit,
Det lugn, jag mist, du fördubbladt funnit
I grafven.

Ja, lycklig du, som din staf har fällt,
Och somnat;
På jorden är blott det hjerta sällt,
Som domnat.

Mot ödet, tiden,
Mot stormen, striden,
Hur lugn är hvilan, hur djup är friden
I grafven!

Sof, sälla ande, från flärden skild
Och qvalen,
Sof sött, som daggen om qvällen spild
I dalen;
Tills gryningsstunden
Bestrålar runden,
Och väcker slumrarn ur morgonblunden
I grafven.

Det frö till lif, som i menskan göms
Af ljuset,
I mörkrets fjetrar ej evigt glöms,
I gruset.

Hvad döden faller,
Han återställer;
Och knoppen blott, hvarur blomman våller,
År grafven.

På jorden är det säll,
Som domnar.
Mot ödet, tiden,
Mot stormen, striden,
Hvar lugn är hjertan, hvar djup är striden,
Lappet är i grafven!
Sol, sälla ande, från fjärdens skild,
Och pylsen,
Sol sön, som daggen om pyllan agild,
I dalen;
Tills gryningsstunden
Beständar runden,
Och väcker sluttarna in morgonstunden,
Mugig gal i grafven.

ÖFVER ETT SOFVANDE BARN.

Hur säll i vaggans famn du hvilar än,
Hur obekant med villorna och flården!
Din bädd — af moders-hand bereddes den,
Din ro — af syskon från den högre verlden.

Som morgon-lugnet kring en källas blå,
Så frid din lefnads oskuldsbölja söfver;
Ty tidens vinge slog ej än derpå,
Och ödet gick ej än med storm deröfver.

Du ler — o, röjdes dock engång för mig
Den bild, som leker i ditt slutna öga.
Det är ej jorden än som tjusar dig,
Det är ett minne från det fjerran höga.

Sof, spåda barn, hur ljuf är ej din lott,
Med blommans lif att hjertats lif förena;
I dina blickar herrske slummern blott,
Och drömmens engel i din barm allena.

PÅ ETT BARNNS GRAF.

Hvem mätte ut din strid så kort,

Säg, spåda barn, som slumrat bort

Från jordens fröjd och smärta?

Dess vår du endast skåda fick,

Dock bodde tårar i din blick,

Och oro i ditt hjerta;

Nu är ditt lugn dig återställdt,

Nu sofver du så djupt, så sällt,

Som under snö och ilar

Den fallna blomman hvilar.

Den lott är ljuf, den seger skön,

Att ren till dagens fulla lön

För morgonväkten fällas.

Ack, mången gick i sorgens dal,

Som såg det gry, betryckt af qual,

Och fridlös såg det qvållas;

Men kom ej såsom du likväl

Med ren och obefläckad själ,

Vid Herrens vink, ur qvalmen

Till skuggan och till palmen.

Men utaf de offer, som han täller här,
Samlar han det ädla, som låg gömt i dem,
Skjjer det fröjlsamt, och här
Allt försenadt åter till sin Gud, sitt hem.

Lifvets engel satt på skaparns högra arm,
Nedanför låg jorden i sin barndom än;
Och den Högste såg ifrån sin höjd med harm,
Ren den första synd, som växte opp på den.

Flyg, så sade Gud till lifvets engel då,
Straffande till jordens skuldbehöljda dal.
Ingen fröjd skall evigt blomma mer derpå,
Intet väsen fly förgänglighetens qual.

Och Guds sändebud flög ned till syndens land,
Svingande sin lia, som hans Herre bjöd;
Och när stoftets son såg spåren af hans hand,
Nämnde han förskräckt den ljusa engeln: Död.

Och den höge skördarn skonar ej — Hans glaf
Krossar örtens ringhet, krossar ekens prakt;
Hög och låg, och rik och fattig, kung och slaf
Alla bäfva för hans allvar, för hans makt.

Men utaf de offer, som han fäller här,
Samlar han det ädla, som låg gömt i dem,
Skiljer det från grusets smitta blott, och bär
Allt försonadt åter till sin Gud, sitt hem.

Uafvets engel satt på skapans högsta arm,
Nedanför låg jorden i sin slödder arm;
Och den Högste såg ihvån sin höjd ned fram,
Han den första synd, som växte opp på den.
Flyg, så sade Gud till älvans engel där,
Stäfnande till jordens skuldbejdade dal,
Iagen frid skall evigt blommas mer därpå,
Intet väsen ly förgänglighetens py.
Och Guds sändebud hög ned till syndens land,
Stängande sin till, som hans hjerte ljöd;
Och när stoftets son såg spårna af hans hand,
Nämnde han forskräckt den ljusa engeln: Död.
Och den höge skördarn skoman ej — Hans glä
Krossar örtens ringhet, krossar ekens präkt,
Hög och låg, och rik och fattig, kung och slaf,
Alla blävs för hans allvars för hans makt.

VAGGVISA. (från Tyskan.)

Sof, du min lilla, min älskling är du:
Gömm dina ögons små perlor ännu.
Allt är så tyst, som i grafven det är;
Sof, och hvar fluga bortfläktar jag här.
Ännu, mitt barn, är din gyllene tid;
Sedan — ack, gryr den vål aldrig så blid.
När kring ditt läger bekymren sig ställt,
Slumrar du lilla ej mera så sällt.

Englar från himmelen, täcka som du,
Sväfva kring vaggan, och le mot dig nu.
O, de besöka dig sedan också;
Men för att aftorka tårar blott, då.

Sof, du min lilla; och mörknar det än,
Tröttnar ej mamma att vagga sin vän.
Sent eller tidigt — i moderlig barm
Vakar dock kärleken trogen och varm.

Någon njutning, någon skatt i stället
För den glädje, som kom in med våren,
Och som gäckande med den försvann?

Ja, i djupet af ditt inre väcktes,
För hvar trånad som af tiden släcktes,
Högre nöjen, renare begär.
Ack, vi skåde blott din yttre slöja,
Blott de fåror som din panna plöja;
Icke fridens engel i ditt hjerta,
Ej det eden, som han skapat der.

Se, när dagens purpurlåger glimma,
Tjusar, än en guldbestrålad dimma,
Än en blomma, i sin knoppning röjd;
Först, när solens milda flamma bergas,
Flyr det bländsken, hvaraf gruset färgas,
Och i oförgänglig skönhet tindrar
Då det stjernbeströdda fästets höjd.

Så, när ålderens långa afton skymmer,
Flykta själens jordiska bekymmer,
Och dess himmel går förklarad öpp;

Är det svårt att lifvets dag försaka?
Kan du önska dig dess glans tillbaka,
Då din qväll är ljus som stjernerymden,
Och omätligt såsom den ditt hopp?

Allt, hvad fordom du som ljufvast tänkte,
Allt, hvad stråfvandet och lyckan skänkte,
Står ett bleknadt intet för din syn;
Som för vandraren på Alpens höjder,
Dalens dofter, fjärilar och fröjder,
När han fjällets fria hjessa hunnit,
Och af ether svalkas ofvan skyn.

O, hvad är den sällhet, här vi söke?
Blott ett blomstersmyckadt troll, ett spöke,
Ur sin natt af phantasin befaldt;
Trånfull sträckes famnen till dess möte,
Jublande vi sjunke i dess sköte;
Men, som rök, omsluter oss phantomet
Fridlöst, mulnadt, gycklande och kallt.

Lycklig du, som flården mer ej dårar;
Lögnerna af jordens falska vårar

Har du lärt att fatta med förakt,
 Inga skiften nå ditt trygga läger,
 Hvad du hoppas, hvad du sökt och äger,
 Fostras ej i dödlighetens parker,
 Och förvissnar ej med deras prakt.

Skygd mot villorna och mot passionen,
 Och ett minne, huldt som harpotonen,
 Och en graf, som vinkar och som ler,
 Och en röst, som bakom grafven talar,
 Kallar, bjuder, tröstar och hugsvalar;
 Der, den sällhet, som du eftertraktar,
 Och som äldrens stilla bana ter.

Hel dig! undan stormarna och åren,
 Hög och segrande i silfverhåren,
 Vandrar du mot evighetens rand,
 Seglarn lik, som ren af lugnet vaggad,
 Ser på afstånd oceanen fradgad,
 Och med glädjens hvita vimpel helsar
 Stränderna utaf sitt fosterland.

BARDEN.

I dalens famn förflöt hans barndomstid,
Hans lif var lugnt, som källan vid hans hydda;
Hvar nyfödd dag kom rik af hopp och frid,
Och ingen oro tog han från den flydda.

Han sjelf ej drömde om sin framtid än,
Och ingen anade hans kall med åren.
Hans verld var trång; dock storhet fanns i den,
Och skönhet väcktes äfven der af våren.

Och obekant, och sluten i sig sjelf;
Men med en jättelik natur förtrogen,
Han lärde kraftens språk af bygdens elf,
Och saknadens af bäckarna och skogen.

Der såg han klippan trygg bland stormar stå,
En bild af mannens mod, en bild af hjälten,
Der lyste qvinnans själ ur himlens blå,
Och kärlek slog i blommor ut på fälten.

Så amrades han opp, hans håg blef stor;
Hans barm bekant med fröjderna och qvalen;
Han tog farväl af hydda och af mor,
Och gick med lyrans skatt ur barndomsdalen.

Och genom verlden drog han med sin sång,
Till hvarje slott, till hvarje koja bjuden,
Han sjöng — och slafvar glömde bojans tvång,
Och kungapannor klarnade vid ljuden.

Och stød han hög i borgens rund ibland,
Förmålände en djerf bedrift med tonen;
Då lyste drottens blick, som stjernans brand,
Och riddarsköldar dånade kring thronen.

Och tårnan satt och hörde på hans röst,
Med ögon på den stolta skaran vända,
Och hennes kind blef röd, och hennes bröst
Bestormades af känslor, förr ej kända.

Så sjöng, så lefde han i livvets vår,
Och så i livvets sköna sommarstunder;
Tills tiden kom med vinter till hans hår,
Och åldern blekte kindens ros derunder.

Då gick han åter till sitt hem, och tog
Ännu engång sin lyra der i handen;
Och grep en djup accord på den — och dog,
Och gaf åt andens fosterbygder anden.

Nu grusas världen öfver Bardens graf,
I sekler ren hans aska bott derinne;
Men sången flyger öfver land och haf,
Och hjertan glöda vid den ädles minne.

Och därför ser han, hvargång östern randas,
Med tårar opp mot en förhatad dag,
Och därför mäter han hvar stund jag andas,
Och räknar dyster hvarje hjertats slag.

Haf tålmod, du gäst från högre trakter,
Din pröfvotid är hård, men icke lång;
Det blir en natt, som söfver dina vakter,
Och för dig sakta ur din bojas tvång.

Snart skall du sjelf befriad lyfta vingen,
Och fly från jorden, en förklarad hamn,
Och ofvan stjernorna, och ofvan tingen,
Din himmel nå i fosterlandets famn.

IDYLL OCH EPIGRAM.

Och derför ser jag den gångna tiden,
Med ett öppnigt och en förtroende blick,
Och derför ser jag den gångna tiden,
Och derför ser jag den gångna tiden.

Nu är det, du som har varit min vän,
Du som har varit min vän,
Du som har varit min vän,
Du som har varit min vän.

IDYLL och EPIGRAM.

Om du vill se mig, så kom till mig,
Om du vill se mig, så kom till mig,
Om du vill se mig, så kom till mig,
Om du vill se mig, så kom till mig.

Flickan kom ifrån sin älsklings möte,
Kom med röda händer — Modren sade:

Hvaraf rodna dina händer, flicka?

Flickan sade: jag har plockat rosor,

Och på törnen stungit mina händer.

Åter kom hon från sin älsklings möte,

Kom med röda läppar — Modren sade:

Hvaraf rodna dina läppar, flicka?

Flickan sade: jag har ätit hallon, —

Och med saften målat mina läppar.

Åter kom hon från sin älsklings möte,

Kom med bleka kinder — Modren sade:

Hvaraf blekna dina kinder, flicka?

Flickan sade: red en graf, o Moder!

Gömm mig der, och ställ ett kors deröfver,

Och på korset rista, som jag säger:

En gång kom hon hem med röda händer;

Ty de rodnat mellan älskarns händer.

En gång kom hon hem med röda läppar;

Ty de rodnat under älskarns läppar.

Sednast kom hon hem med bleka kinder;

Ty de bleknat genom älskarns otro.

2.

Först gå bäckens första bubblor sönder,
Först förvissna vårens första blommor;
Men din första kärlek, unga hjerta,
Öfverlefyer länge hvarje annan.

3.

Om sin lycka talade en fästman:
Nästa söndag lyses sista gången,
Nästa måndag skall mitt bröllop firas,
Nästa torsdag för jag hem min fästmö.
Söndag kom — det lystes sista gången,
Måndag kom — och firadt blef hans bröllop,
Thorsdag kom — och hemkomstöl blef hållet;
Men ett hemkomstöl med sorg och tårar,
Ty till grafvens hem han förde bruden.

4.

Gossen hann till femton år — och trodde
Ej ännu, att kärlek fanns i världen,
Och han lefde fem år till — och trodde
Ej ändå, att kärlek fanns i världen.
Kom så oförtänt en bildskön flicka,
Som på några timmar honom lärde,
Hvad han under tjugu år ej fattat.

5.

Tvenne myrtnar stå i Lauras fönster;
Till den ena bår hon vatten ständigt,
Men den andra torkar bort i krukan.
Hvarför vårdas en och glöms den andra?
Ty hon fick dem ej af en och samma;
Men den ena af sin unga älskling,
Och den andra af sin man, den gamla.

6.

När den sköna Maj med sippor kommit,
Kransa tårnor sina bruna lockar,
Skyndande till ringdans kring sin Maj-stång.
Under dansen äro alla glada.
Glad är den, som bår ett vackert smycke,
Glad är den, hvars blomsterkrans är lyckad,
Glad är den, som känner kinden rodna.
Frågar du, hvem gladast är af alla?
Den, som ser sin fästman med i ringen.

7.

Tvenne popplar susa öfver grafven,
Der en trogen ynglings aska gömmes,
Satta fordom af hans flickas händer.
Nu i poppelskuggan springa barnen,

Som hon fostrat med en annan make,
Jaga fjärilar och plocka blommor.

8.

Mellan friska blomster genom lunden
Gick den goda flickan helt allena,
Och hon bröt en nyfödd ros och sade:
Sköna blomma, om du vingar ägde,
Skulle jag dig sända till min älskling,
Sen jag fästat tvenne lätta budskap,
Ett vid högra vingen, ett vid venstra:
Ena: att han dig dock skulle kyssa,
Och det andra: sända dig tillbaka.

9.

I sin fästmans armar grät en flicka
Och beklagade sitt hårda öde:
Under sista natten, gode yngling,
Brann min hydda, brunno mina hjordar,
Allt, ack allt, hvad jag i verlden ägde.
Gossen gladdes i sin själ och tänkte:
Har den trogna flickans hydda brunnit,
Dubbelt skall hon då min hydda älska;
Hafva hennes många hjordar brunnit,
Dubbelt skall hon fågnas då af mina;

Har hon mistat annat allt i världen,
Dubbelt, dubbelt är jag henne dyrbar.

10.

Tvenne finkar byggde bo i parken.
Under våren sjöng beständigt hanen,
Under sommarn började han tystna,
Och om hösten tiger han alldeles.
Hvarför? — Ty så länge våren räckte,
Tänkte han på maka blott och kärlek;
Men med sommarn nalkades bekymmer
Om hans bo och om hans späda ungar;
Och med hösten kommo kulna dagar
Och en längtan blott att flytta hädan.

11.

Fjärilar, i vårens barn,
Leende blommor i,
Buskar och gröna trån,
Vissnen, o vissnen snart!
Bilder af ungdomen,
Bilder af kärleken,
Vissnen, o vissnen snart!
Såld åt den gamles famn,
Får jag ej älska er.

12.

”Våren flyktar hastigt,

Hastigare sommarn,

Hösten dröjer länge,

Vintern ännu längre.

Snart, i sköna kinder,

Skolen i förvissna,

Och ej knoppas mera.”

Gossen svarte åter:

”Än i höstens dagar

Glåda vårens minnen,

Än i vinterns dagar

Räcka sommarns skördar.

Fritt må våren flygta,

Fritt må kinden vissna,

Låt oss nu blott älska,

Låt oss nu blott kyssas.

13.

Lutad mot gårdet stod

Gossen vid flickans arm,

Såg öfver slagen äng:

”Sommarens tid har flytt,

Blommorna vissnat ren;

Skön är din kind likväl,

Rosor och liljor der
Blomstra, som förr, ännu.”
Våren kom åter, då
Stod han allena der:
Flickan var borta — låg
Vissnad i jordens famn;
Ängen var grön igen,
Leende, blomsterrik.

14.

Minna satt i lunden
Och på kransen såg,
Som, af rosor bunden,
I dess sköte låg,
Och en tår föll neder
Uppå blomstren då,
Men till kransen beder
Ömma flickan så:
Sköna! får du stanna
På min ynglings hår,
Dofta kring hans panna
Kärlek blott och vår!
Nekar han dig dröja
På det ljusa hår,

O! då må du röja

Minnas gömda tår!

15.

Ack, Natur! hur har jag kunnat
Förolämpa dig?

Andra har du fågring unnat,
Ingen fågring mig.

Ofta vid den slutna ringen

Jag förskuten står,

På den fula blickar ingen,

Ingen vän jag får;

Och mitt hjerta slår, som andra,

Älskar, såsom de,

Hvarför skall jag ensam vandra

Och försmådd mig se?

16.

Trenne råd gaf modren åt sin dotter:

Att ej sucka, att ej missnöjd vara,

Och att icke kyssa någon gosse. —

Moder, om din dotter icke felar,

Icke felar mot det sista rådet,

Skall hon fela mot de första båda.

17:
Flickan knyter, i Johanne-natten,
Kring den gröna broddens späda stänglar,
Silkestrådar utaf skilda färger;
Men, på morgonstunden, går hon sedan
Dit, att leta ut sin framtids öden.

Nu, så hör hur flickan der betar sig:
Har den svarta, sorgens stängel, vuxit,
Talar hon och sörjer med de andra.
Har den röda, glädjens stängel, vuxit,
Talar hon och fröjdas med de andra.
Har den gröna, kärleks stängeln, vuxit,
Tiger hon och fröjdas i sitt hjerta.

18.

Till en källa talte gossen vredgad:
Källa, ängens öga, onda källa!
Tusen gånger har min flicka redan
Speglat, i din blåa famn, sitt anlet;
Men du vårdar ej den hulda bilden,
Du förvarar ej min flickas anlet.
När hon bortgått, flyktar äfven bilden,
Och jag söker den förgäfvad sedan.
Skall jag straffa dig, du onda källa,

Grumla opp din bölja; dika ut dig,
Och förtrampa dina blomsterbräddar?

Källan åter bad en bön och sade:

Gosse, hvarför skulle du mig straffa,

Grumla opp min bölja, dika ut mig,

Och förtrampa mina blomsterbräddar?

Jag är ju en vattnets dotter endast,

Har ej blod, och har ej varma pulsar,

Älskar ej och älskas ej tillbaka.

Värre är att i ditt eget hjerta,

I ditt eget hjertas varma källa

Flickans minne sällan varar längre,

Än hon står i fågning för ditt öga.

19.

Dottren sade till sin gamla moder,

Får ej nu i höst mitt bröllop firas?

Modren sade: låt det bli till våren;

Våren, Dotter, passar bäst för bröllop,

Äfven fågeln bygger bo om våren.

Dottren sade: hvarför bli till våren,

Hvarför passar våren bäst för bröllop,

Hvad, om fågeln bygger bo om våren?

Hvarje årstid, goda moder, passar
Ju för den, som hvarje årstid, älskar.

20.

Edvard talade till morgonstjernen:

Hulda morgonstjerna, himlens dotter!

Säg, hvad gör Amanda, när hon uppstått

Och kring skuldran kastat lätta slöjan?

Morgonstjernen svarade och sade:

Goda Gosse, när Amanda uppstått,

Och kring skuldran kastat slöjan, går hon

Till sitt fönster, ser på mig och tåras,

Och sen vänder hon sin blick mot vester.

Edvard åter talade och sade:

Godt är att hon ser på morgonstjernen,

Det bevisar hennes hjertas renhet;

Godt är att hon ser på den med tårar,

Det bevisar hennes hjertas vekhet;

Men det bästa att hon ser mot vester,

Ty i vester ligger Edwards hydda.

21.

Gossen sade till sin flicka:

Du flyr unnan goda flicka,

Hvarje gång jag vill dig fånga;

Men dock säg, säg fann du nånsin
Någon trygg och säker fristad,
Förrän i min famn du flydde?

22.

Till en bondes koja kom en krigsman,
Tung af år och vandrande på trädben,
Bonden fyllde lugnt ett glas för honom,
Bjöd, och talte till den gamle knekten:
Fader, såg hur var det dig till sinnes,
När i striden fiender dig omhvarft,
Skotten knallade och kulor hveno?
Gamle knekten tog sitt glas och sade:
Såsom dig, när, någongång om hösten,
Hagel kring dig hvina, blixtar ljunga,
Och du bergar tegen för de dina.

23.

Vid en flickas fönster stod en gosse,
Trenne långa qvällar på hvarandra,
Klappade och bad, att dock bli insläppt.
Första qvällen fick han hot och bannor,
Andra qvällen fick han ord och böner,
Tredje qvällen fick han fönstret öppnadt.

24.

Under strandens granar lekte gossen
Vid en vik af den besjungna Saimen.
Honom såg; ur böljans salar, Necken,
Såg med kärlek på den sköna gossen,
Önskande att honom till sig locka.
Då, som gubbe steg han först på stranden,
Men den muntra gossen flydde honom;
Och som yngling steg han sen på stranden,
Men den muntra gossen bidde icke;
Sist, förvandlad till en yster fåle,
Steg han opp och hoppade bland träden.
Nu, när gossen såg den muntra fålen,
Gick han sakta lockande till honom,
Grep i hast hans mahn och sprang på ryggen,
Lysten att en glädtig ridt försöka;
Men, i samma ögonblick, till djupet
Flydde Necken med sitt sköna byte.
Kom så gossens moder ned till stranden,
Sökande sitt barn, med sorg och tårar.
Henne såg, ur böljans salar, Necken,
Såg med kärlek på den sköna qvinnan,
Önskande att henne till sig locka.
Då, som gubbe steg han först på stranden,
Men den sorgsna qvinnan flydde honom;

Och som yngling steg han sen på stranden,
Men den sorgsna qvinnan bidde icke;
Sist, förvandlad till den muntra gossen,
Låg han glad och vaggade på vågen.
Nu när modren såg sin son, den sörjde,
Sprang hon ut i böljan i hans armar,
Lysten att ur vådan honom rädda;
Men, i samma ögonblick, till djupet
Flydde Necken med sitt sköna byte.

25.

Högt bland Saarijärvis moar bodde
Bonden Pavo på ett frostigt hemman,
Skötande dess jord med trägna armar;
Men af Herren väntade han växten.
Och han bodde der med barn och maka,
Åt i svett sitt knappa bröd med dessa,
Gråfde diken, plöjde opp och sådde.
Våren kom, och drifvan smalt af tegen,
Och med den flöt hälften bort af brodden;
Sommarn kom och fram bröt hagelskuren,
Och af den slogs hälften ned af axen;
Hösten kom och kölden tog hvad öfrigt.
Pavos Maka slet sitt hår och sade:
Pavo, Pavo, olycksfödde gubbe!

Tagom stafven; Gud har oss förskjutit;
Svårt är tigga, men att svälta, värre.
Pavo tog sin hustrus hand och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.
Blanda du, till hälften, bark i brödet,
Jag skall gräfva dubbelt flera diken,
Men af Herren vill jag vänta växten.
Hustrun lade hälften bark i brödet,
Gubben gräfde dubbelt flera diken,
Sålde fåren, köpte råg och sådde.
Våren kom, och drifvan smalt af tegen,
Men med den flöt intet bort af brodden;
Sommarn kom, och fram bröt hagelskuren,
Men af den slogs hälften ned af axen;
Hösten kom, och kölden tog hvad öfrigt.
Pavos maka slog sitt bröst och sade:
Pavo, Pavo, olycksfödde gubbe!
Låt oss dö, ty Gud har oss förskjutit;
Svår är döden, men att lefva värre.
Pavo tog sin hustrus hand och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.
Blanda du, till dubbelt, bark i brödet,
Jag vill gräfva dubbelt större diken,
Men af Herren vill jag vänta växten.
Hustrun lade dubbelt bark i brödet,

Gubben gräfd e dubbelt större diken,
Sålde korna, köpte råg och sådde.
Våren kom, och drifvan smalt af tegen,
Men med den flöt intet bort af brodden;
Sommarn kom, och fram bröt hagelskuren,
Men af den slogs intet ned af axen;
Hösten kom och kölden, långt från åkern,
Låt den stå i guld, och vänta skördarn.
Då föll Pavo på sitt knå, och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskuter.
Och hans maka föll på knå och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskuter.
Men med glädje sade hon till gubben:
Pavo, Pavo, tag med fröjd till skäran;
Nu är tid att lefva glada dagar,
Nu är tid att kasta barken unnan,
Och att baka bröd af råg allena.
Pavo tog sin hustrus hand, och sade:
Qvinna, qvinna, den blott tål att pröfvas,
Som en nödställd nästa ej förskuter;
Blanda du, till hälften, bark i brödet
Ty förfrusen står vår grannes åker.

26.

Flickan ägde af sin mor ett minne,
Ägde ett med perlor och demanter

Smyckadt spänne af omätligt värde.
Kommo tvenne fästmän då till henne.
Stolt och rik och mäktig var den ena;
Men han friade till flickans spänne.
Och den andra han var blyg och fattig;
Men han friade till flickans hjerta.
Nu till dottren talte hennes stufmor:
Tag den rike; och förskjut den arme;
Skönt är guld det dock mot fattigdomen.
Flickan gret och vägrade förgäfves.
Men den dag, då lysning skulle tagas,
Fanns ej flickan mer i modrens salar,
Ej på gården, ej bland parkens stammar;
Men hon fanns på stranden invid hafvet.
Dit kom hennes mor, och hennes fästman,
Talande med vänlig röst till flickan:
Följ oss opp, till gästabud och glädje,
Ty din lysning skall i dag besörjas.
Då tog flickan ur sin gördel spännet,
Tog det i sin hvita hand, och sade:
Se, den litet har, är nöjd med litet;
Men den mycket äger fordrar mera.
Tusen år, och tusen ren, har hafvet
Slukat håfvor, och förvärfvat skatter,
Och det fordrar än mitt gyllne smycke.

Så hon sade, och långt hån från stranden
Kastade sitt spänne ut i hafvet.
Men den rike gick förgrymmad dådan;
Och förgrymmad ropte flickans stjufmor:
Olycksaliga, hur har du handlat?
Ingen höghet har du mer att vänta,
Intet guld skall skimra i din boning
Och ditt spänne ser du aldrig åter.
Men den ädla flickan log och sade:
Hvad är höghet, mot min framtids lycka,
Hvad är guld, emot ett lif med kärlek,
Hvad är spännet, mot min ynglings hjerta?

27.

Stor var Tavastländarn Ojan Pavo;
Stor och väldig ibland Finlands söner,
Stadig, som en granbevuxen klippa,
Djerf och snabb och kraftig som en stormvind.
Tallar hade han med rötter uppryckt,
Kufvat björnar med sin blotta armkraft,
Lyftat hästar öfver höga gården,
Och, som strån, förmätne männer nedböjt.
Och nu stod den starke Ojan Pavo
Stolt och väldig uppå Lagmanstinget,
Midt på gården stod han ibland folket,

Som den höga furan ibland småskog;
 Men han hof sin stämman opp och sade:
 Finns här en af qvinna född och amnad,
 Som förmår att hålla mig på stället,
 Blott ett ögonblick på samma ställe;
 Den må taga strax mitt rika hemman,
 Den må vinna mina silfverskatter,
 Den må äga mina många hjordar,
 Och med kropp och själ är jag dess egen.
 Så till folket talte Ojan Pavo;
 Men förskräckte stodo bygdens drängar,
 Tigande i nejden af den stolte,
 Och der trädde ingen fram till honom.

Och med undran och med kärlek sågo
 Bygdens flickor på den unga kämpan;
 Ty han stod, den starke Ojan Pavo,
 Som den höga furan ibland småskog,
 Och hans öga brann, som himlens stjerna,
 Och hans panna lyste klar som dagen,
 Och hans gula hår föll på hans skuldror,
 Som ett solglänst strömfall öfver fjället.

Men ur qvinnohopen framsteg Anna,
 Hon, den skönaste af bygdens flickor,

Vacker som en morgon till att påse.
Och hon framsteg raskt till Ojan Pavo,
Slog omkring hans hals de mjuka armar,
Närmade sitt hjerta till hans hjerta,
Pressade hans kind mot sina kinder
Och så bjöd hon honom slita lös sig.
Men den starke gossen stod besegrad;
Kunde icke röra sig af stället,
Utan sade svigtande till flickan:
Anna, Anna, jag har tappat vadet,
Du må taga strax mitt rika hemman,
Du må vinna mina silfverskatter,
Du må äga mina många hjordar,
Och med kropp och själ är jag din egen.

*****

FÖRSTÄNKTEN

O du, som dunker stum och surt ned
Ur molnens tyng, på svarta vingar,
Förum den sorgens klagan, nakna natt,
Förum den olycksägna förtvillan,
Hvem är den, som, ur lifvans svarta natt

SVARTSJUKANS NÄTTER.

Hvem är den, som, med äggans blyg,
Till en förvildad havsrost, sig kastar,
Beskrifande med återbrutna ljud
Den frö, din sällhet, dina vällustlofter
Det är den sorgens klagan, nakna natt,
Det är den olycksägna förtvillan.

Jag drinke rogång i en blåsa stund
Förmidla tillse lifvans lifvans lifvild
Till uppsökningen, i minn vilda barn,
Och se, förmidla tillse sig lifvans,
Med palmbladspund hand, på Gudsager,
Och kom till gudans stund, till lifvans,

Ytter som en tungt till utspädd
Och hon framtog sakt till Ojan Vasa,
Slog öfver sig hans hand de svaga
Närnade sin hjerta till hans bröst,
Pussade hans kind med sine kinder
Och af blid lag hördt hans öga
Men den starka guden hördt,
Kunde icke söta sig af tillit,
Hvar sakt svigande till öfver
Anna, Anna, jag har ingen väd

SVARTSUKANS NÄTTER.

Da mig äro svarta nätter,
Da mig äro svarta nätter,
Och mig äro svarta nätter

Och klappade på borgens port, och sade:

I, stormande passioner! hvarför fylla

Med ödeläggelse och krig de rum,

Der förr i offraden åt mig och lugnet?

Bekännen än mitt öfvervälde, hvilena

Som oskuldsfulla barn i mitt beskärm;

Och lydnaden skall återbringa lugnet,

Och lugnet följes blott af goda englar. —

Se hvarför striden, hvarför rasen i?

En qvinnas rika blomstergårdar mätta

En annan fjärils honingslust — för er

Stå ej de fulla blomstrens kalkar öppna;

Men, hvarför svärma ständigt kring densamma?

Hvad en er nekar, skall en annan skänka,

Och lika nektar dricks ur lika blommor.

Så talade, vid borgens port, förnuftet.

Då låg, bland söfda söner, innanför,

Svartsjukan, kärlekens och hatets dotter.

I fridlös dvala låg hon der, och sög

Ur egen mærg en otillräcklig näring,

Och skärpte sin, för dagen skygga blick,

Och spetsade sitt öra, under sömnen.

Så hörde hon förnuftets tal vid porten.

Försvunnen var, i blinken, hennes hvila.
I hämndfull harm spratt furien opp, och tog
Ur smärtans koger ett förgiftadt svar;
Men hvarje pil, som flög från tungans båge,
Föll krossad mot förvridna läppar ned,
Tills raseriet, dämndt inom dess barm,
Bröt fram uti ett hänskratts fulla strömmar.

Ur dvalan väcktes syskonskaran nu:
Den bleka plågan, och det hemska qvalet,
Och trånaden, som tärs af evig hunger,
Och afunden, som andas pest, och vreden,
Som fröjdas af sin blodbestänkta dolk.
De väcktes alla, och i modrens spår
Framilade den käckta legionen,
Och bröt med jubelskri till fejd. —

Och nu, du milda gnista, lån af Gud,
Du ljusa engel, som lik solen glädde
Min lefnads vår, förnuft, hvad är din lott?
Att kufvadt dväljas, mellan mörkrets andar,
I grottorna af mitt förtärda hjerta,
Att somna in vid dina bödlars skral,
Och vakna opp vid dina kedjors slammer.

Jag sade: jag vill anförtro åt dagen
Mitt hjertas ödemark, att vederqvickas.

Den Gud, som lockar rosen ur sin knopp,
Och örtens späda frö, ur grusets sköte,
Den höga, strålbeklädda Gud, som sprider
Sitt lif, sin vällust i en död natur,
Och tvingar stoftets alla myriader
Att jubla kring sitt glimmande triumphantåg,
Den Gud, som hägnade min barndoms blomning,
Skall ej förskjuta mig, så sade jag,
Och höjde min förgråtna blick mot öster.

Då blef det ljust kring österns rand, och solen
Steg opp, och stänkte, som en mogen drufva,
Kring himmel, jord och haf, sin purpursaft.
Och ethern drack — och strålade af fröjd,
Och böljan drack — och skälfdde af förtjusning,
Och jorden drack — och kullar, berg och dalar
Berusades af drufvans blod, och glödde,
Och väckte sina tusen söfda barn,
Att tömma morgonens och lifvets fullhet.

Af jubel ljödo nejdens alla echo,
Kring fältet sprungo hjordarna, mot skyn
Flög fågeln med sin tungas glada offer,
Och menniskan, den sällaste af alla,
Gick majestätlig fram, med knäppta händer,
Att digna ned, af andakt, inför Gud.

Då såg jag i mitt bröst, och sökte blott
En suck, att blanda i naturens glädje,
Och fann mitt hjerta mera tomt, än dödens.
Med brusten blick, af fasa öfversvämmad,
Jag ilade till mina kulor åter,
Lik en förirrad natt, i dagens famn,
Lik molnets skugga, som med oro flyr,
Af sjö och land, af höjd och djup förskjuten.

Hvem hör mig, hvem behjertar mina ord?
För hvem skall jag mitt öde uppenbara?
Den stela klippan rörs ej af mitt qual,
Och natten äger för mitt språk ej öra.
En valfart gör jag till den nejd, der förr
Min rika ungdoms gyllne dar fördrömdes.
Hvad äger jag på dessa ställen mer?
En vålnad lik, jag går bland grafvar här,
Och vålnader utaf min lefnads lycka. —
Här står dock hyddan, af sin hängbjörk än,
Och sina gröna pilar öfverskyggad,
Den var ej fordوم främmande, som nu.
På denna bädd af blommor satt jag ofta,
Vid Minnas sida, målande för henne,
Vår framtid, full af kärlek, och af ljus.
Och, lutad mot min skuldra, såg hon då

Med barnslig vållust mot den sköna taflan;
Och hvarje oro, om den fanns nångång,
Och hvarje tvekan var så lätt förskingrad;
Ty brudgum låfte alltid gökens stämman,
Och lycka väplingens orakelspråk;
Och hon var nöjd igen; hvem denne brudgum;
Hvad denna lycka var, förstod hon väl.
O Minna, skogsprofetens löfte svek;
Men ödets profetior voro sanna.

Här ser jag aspen; bär den än mitt namn,
I bredd med hennes, i den gröna barken?
Här våra popplar; sina rika grenar
De slingra kring hvarandras, än, som förr.
Den ena skall betekna mig — den andra
Betekna Minna, afgrundslika lögn!

Men jag vill vandra längre, jag vill se
Det ställe, der jag tog farväl af Minna,
Då hon gick hem, att i sin jungfru-bur
Förgråta tiden af min bortavaro,
Och jag flög ut i verlden, full af mod,
Med hjerta, glödande af kärlekens,
Och af den anade bedriftens sällhet.
Här sorlar källan, på hvars strand vi stoðo,
Och morgon-solen gick förklarad opp;

Se, sade Minna, gå som den så ljus,
Så säll, så stark, din bana genom världen;
Och kom med lugn och värma, såsom den,
Till våra dalar, till din Minna åter.

En kyss blott var mitt svar; men mer än löften,
Och mer än eder sade den.

Och nu,

Se, här är häcken, sammanväfd af rönнар,
Och af syrener, här var möte aftaldt.

Här satt jag, återkommen, pulsen slog
Af hopp och väntan. Många farors skördar,
Och många segrars åra, men det bästa,
En pröfvad trohets guld, det var den skatt,
Jag bar till välkomstgåfva åt min brud.

Här satt jag, såg med längtan öfver ången,
Och såg, och såg igen — och Minna kom,
Men vid en makes arm. Förgåfves natt,

Förbreder du ditt tåcke öfver nejden;

Du har ej mörker nog; jag ser ännu

Den fasansfulla synen, ser dem komma —

Ser honom, med den stela, trygga gången,

Och Minna vid hans sida, med förgråten blick,

Och bleka kinder, härjade af tårar;

Ser Minna stapla vid hans sida, lik

Den halftförblödda hinden, som vid foten

Af altaret, mot offerprestens stål,
Med vemod blickar opp, och tigger döden.
O Höge Gud! har icke människohjertat
Sin kärlek och sin himmel såsom Du?
Är det så ringa, att en hand af stoft
Kan, strafflöst, plundra i dess helgedomar?
Dock, på min fråga svarar blott det skedda
Ett iskallt ja, och mångfördubbladt ljuder
Det samma åter, ur min egen barm.

Nej, jag vill icke längre dröja här.
Till mina klippor, hårda som mitt öde,
Vill jag tillbaka vända; intet lif
Skräms der af mina suckar, ingen ört
Förtvinar der af mina tårefloder,
Och minnen af min sorg blott finnas der.
I solhvarf ren jag lefvat ibland dem,
Och längtar åter till min själs förtrogna.

Så långt har det då kommit! o, förut
I vårens, kärlekens och Minnas famn,
Hvem hade trott, att ödemarkens klyftor
En saknad fristad blefve mig engång?
Ej slår ett hjerta i mitt grannskap roligt.
Den trötta vandrarn, bränd af solen, glömmer
Sin bördas tyngd, då han mig ser, och flyr

Med vingad fot min anblick; sjelfva glädjen,
Så högljudd annars, stämmer ned sin röst
Till stilla böner, då min nejd hon nalkas;
Och först, i fjerran, sen hon gått förbi,
Får hon sin sång och sina löjen åter.

Förut, hur annorlunda var ej allt!
Glad, som en efterlängtd majdag, kom
Jag då till oskuldens och fröjdens lekar
Och hvar som helst, jag gick vid Minnas arm,
I fältets dager, eller parkens skymning,
Församlades, af bygdens muntra barn,
En menlös skara, som sin ringdans knöt
Omkring vår kärlek, eller vid vår lycka
Sin egen, anspråkslösa lycka band.
Skall ej engång ett skuggspel af hvad då
Var verkligt, unnas mig ännu af lifvet?
Är banan mörk, så långt den än må sträckas?
Jag frågar hoppet, som i storm och natt,
Så ofta tröttat sina vingar redan,
Och återkommit tröstlöst, som det för.

O, höge Allmagt, brutit har ditt barn;
Låt straffets åskor öfver menskan ljunga.
Hon bröt för jordens skänker; tag hvad jorden gaf,

Tag maktens, rikedomens, årans skatter,
Låt henne sucka under vedermödor,
Ur klippan tvingande sitt tårbestänkta bröd,
Tag helsans kraft ur hennes nerver, låt
Den svaga kråla, som en mask, för plågan;
Men, Helige, det enda ädla, som
Hon bergade af en förlorad adel,
Den känsla, i hvares famn hon står för dig,
Så hög, som mellan paradisetts fruktrån,
Så ren, som i dess gyllne dagars glans;
Tag denna ej, tag hennes kärlek ej!
Hvad har hon kvar, om den förloras —

Dock,

Hvad äro mina böner? hvad min klagan?
Står icke djupt, och outplånligt ren
Min dom i ödets koppartafla skuren?
Hvad hoppas jag, hvad söker, hvad begär jag,
Hvad kan jag få, hvad kan jag mista mer?
Nej, gamen, som förtär min barm, skall jag,
Prometheus lik, i evigheter nära.
Min varelse, ej helad, ej förstörd,
Skall ständigt spinna sina egna marter,
Och, som en håndikt öfver menskligheten,
Skall jag af dagens ljus, af nattens stjernblick skys.

Men se, här är jag åter vid mitt hem.
Här är den kulna grottan; O, som nu,
Så dyrbar har den aldrig förr mig varit.
Der skall jag hvila lemmar, som af trötthet,
Och strider digna. Slutet i dess famn,
På dess granitbädd, skall jag gömd för verlden,
Hvars skönhet qväljer och förskräcker mig,
Kanske en stund af sömnens ro besökas,
Ett ögonblick, få glömma bort mig sjelf.

Dock, om, ännu på veka svandun vaken,
Vid Minnas sida hennes make hvilar;
Så lemna mitt förgråtta öga, sömn!
Låt mig, i väkter, på ett fridlost läger,
Med öppen blick mot grottans mörker stirra,
Men flyg till honom, qvåf hans känslors svall,
Och tvinga honom att sin himmel glömma!

ANDRA NATTEN.

Förskjuten, gäckad, trånande och fridlös
Gick vandraren, i sekellånga år,
Sin tunga stig igenom öde-länder.
Ej bjöd en trofast famn, vid dagens slut,
Ett fredligt läger åt hans trötta lemmar,
Ej räckte någon vänlig hand en dryck
Af källans svalka åt hans heta läppar,
Och ingen pannas hvälfda himmel ägde
Två milda stjernor för hans hjertas natt.
När morgonen, det glada sinnets älskling,
Sin purpurhy i österns böljor tvådde,
Då steg han med förkrossad håg från bädden,
Och såg ur tårar mot en tröttsam dag;
När qvällen, qvalda hjertans tröstarinna,
Vid vesterns guldport log bland sömn och dröm-
mar,
Då sjönk han mattad på en sömnlös bädd,
Och såg emot en ödslig natt, ur tårar.

En afton stod han stum vid Oceanen,
Och styrde trånfull sina blickars vingar

Mot sitt, af qvällens sol belysta hem;
Men, like trötta fåglar, föllo alla,
Förlorade, i böljans vida graf,
Och deras liksång var den suck, dem gafs
Till trogen följeslagare på vägen.

Då växte, likt den unga svanen, opp
Ett snöhvitt segel, glimmande i öster;
Och inom några korta stunder samm
Det hvimpelprydda skeppet vid hans udde,
Vid stranden låg en planka — med en bön
Till böljans makter, slog han sina armar,
En glädjedrucken älskling lik, om den,
Och störtade sig djerf i vågens bädd,
Sitt hemland, och sitt sälla hopp till mötes. —
En ädel hand från skeppet räckte mildt
Den tröttade sin hjälp — Och nattens döttrar,
Den tysta sömnen, och den lätta drömmen,
Begrofvo snart hans lidande i frid.

När nu, med rosenläppar, morgonrådnar
Bebådade naturens vällust, dagen,
Slog vandrarn opp sin blick, och såg omkring sig —
Och såg sin hembygds länge sörjda kust,
Och såg dess gröna, trädbevuxna kullar,
Och såg dess blomsterklädda bäckars gång.

Åt villan och phantomerna af mörkret;
Men för mitt öga står dock nattens dröm,
Så skön, så magiskt klar ännu, och kämpar
Mot verklighetens strålar, segerrik,
Som månaus skimmer emot stjernornas.

O dröm! o himmelskt ljufva dröm! om dig
Skall jag för nejdens kala fjällar tala,
Tills deras missljud-vanda echo glömma
De rop af smärta, dem de hört af mig,
Och vänja sig, att af sig sjelfva stamma
Den häpne vandrarn glädje blott till mötes. —
Så sakta då, o Skog! din tysta susning!
Och hämma, bäck, ditt muntra språng en stund!
Och, klippor, höjen edra gråa hjessor!
Och, nejdens alla andar, hören — hören!

Det var en qväll, en nordisk sommarqväll,
En qväll, då solen icke går till hvila
Vid jordens barm, men kysser henne blott,
Och skyndar åter opp till dagens fröjder,
Det var en qväll — den vida vestern låg
Och dvaldes i ett haf af guld och saffran,
Och öfver Österns gröna kullar summo,
Likt rosengårdar i det stilla blå,
De skära purpurstänkta molnens flockar.

I dagg och vällust låg naturen stum,
Och jag — jag vandrade bland hennes under
Stum, såsom hon. Jag kände ingen sorg,
Men medvetslöst uti mitt hjerta bodde
Ett stilla qval ändå, som jägarns lod
I örnens sönderskjutna sida dröjer.
Men när han sitter sen på klippans spets
Och mängder dagens strålar der med blod,
Då känner han uti sin barm en plåga,
Men vet ej, hvarifrån den kom, och när
Den slutas; så med vemod, som jag ej
Begrep, en gåta för mig sjelf, jag gick
På fältets fågring, vacklande och sluten;
När hastigt, fjerran från, ett sakta ljud,
Som af en lutas lätt berörda strängar,
I samklang döende, mitt öra hann.
Jag lyssnade. — Ännu en ton, ännu
En suck af andarne i lutans boja;
Och sen ett lugn, en stillhet öfverallt,
Likt lugnet på den qvällbelysta fjärden,
När sista fläkten gått med stimm deröfver,
Och vattnets dallring byts till spegelglans. —
På en gång skingrades min smärta nu,
Och jag var lätt till mods igen, som blomman,
När fästets källor flödat ut, och hvalfvet

Ånyo mot den tårbestänkta klarnar,
Men medvetslös, som blommans, var min fröjd.

En sorglös trånad dref mig mot den nejd,
Ifrån hvars famn de milda ljuden kommo.
Jag skyndade, som lyft af vingar, dit
Och lyssnade, och lyssnade ånyo.

Så kom jag till en park, der stam vid stam
Mot ljusets pilar höjde gröna sköldar,
Och ingen flåkt af aftonvinden hann
Den friska helgedomens svala skymning.
Det syntes icke menskospår i den,
Ej spår af dessa fräcka sköflarhänder,
Som sätta konstens stela krona opp,
Uppå ruiner af naturens fägring.
I blomning stod der hvarje ört på marken,
I sommarskrud stod hvarje träd — en flock
Af luftens fjäderklädda barn allenast
Satt drömmande emellan löfven der,
Och sången slumrade på deras tungor.
Jag stannade, jag visste icke mer
Af någon lidelse, af någon tanke;
Mitt väsen var, som skeppet är, på hafvet,

När ingen svallvåg mot dess sida slår,
Och ingen vind dess slappa segel fyller.

Men nu — nu klang en himmelsk ton igen,
Och plötsligt ljödo lutans alla strängar
En rik, högtidlig harmoni, som snart
Melodiskt fylldes af en qvinnostämna.

Hvad nyss var sänkt i sömn, spratt opp på nytt:
Hvar fågel öppnade sin näbb till sång,
Hvart löf i parken skålfde och ett regn
Af dagg föll dallrande af hvarje blomma.
Och jag, jag hörde rösten mig så nära
Och kände den — och det var Minnas röst.

Men stod du en gång, svept i dimmans flor,
På kullens spets af vårens morgon famnad,
Och drack en rosenånga, fast du ej
De röda skålar såg, hvarur den flödde,
Och badade i värma dina lemmar,
Fast värmans källa doldes för din blick;
Och såg du då en flyktig storm förjaga
Den lätta dimman, såg du berg och dal
Förtroligt träda fram ur formlösheten,
Och såg du då med klara ögon glad

De vänner, som din vållust nyss beredde;
Då vet du hvad jag var och hvad jag blef.
Det ögonblick, jag Minnas stämman hörde.
Ty hvad jag lidit, hvad i långa år
Jag njutit såsom luft och tänkt som sällt,
Stod i förklarad glans inför min själ,
Och kärleken gick som en sol deröfver.
Förbannad från mitt hjertas ljusa eden
Var dock en enda tanke, — var dock den:
Att Minna, Minna ägdes af en annan.
Jag kände blott min sällhet, visste blott,
Att hon och jag i verlden fanns — ej annat,
När jag, i jublande förtjusning, sprang
Den korta väg, som skiljde oss ännu,
Och föll på böjda knän vid hennes fötter.
Men hon, ej skräm, ej öfverraskad, såg
Så ömt förtroligt leende på mig,
Som om jag länge stått hos henne redan;
Hon såg, som barnet på sin engel ser,
När modren bäddat vaggan mjuk, och drömmen
Då genast leder fram den välbekante.
Ej ljud dock lutan mer. Det byttes ej
Ett brutet ord, en vingad suck af oss;

Men på den lätta brygga, begges blickar
Emellan våra hjertans himlar slogo,
Gick kärleken, i tusen former klädd,
Att vexla njutningar, och vexla boning.

Tills, fann ej mera skild från fann, och munn
Ej stängd från munn, jag låg i hennes armar,
Och kände svallningen af hennes barm,
Och drack dess tårbestänkta kinders dagg,
Och domnade af vällust bort — och väcktes.

Men, lögn af sällhet! håll mig evigt dock,
Ack! evigt i din hulda boja fången.
Jag tigger ej af verklighetens nåd
En fröjd, som multnar under ägarns händer.

Med fantasiens skuggspel är jag nöjd,
Blott den beständigt för mitt öga ter
Den stund, då jag var säll, fastän bedragen.

Då skall jag än, när Minnas vår förgått,
Och hennes kinder inga rosor bära,
Se henne ung och salig i min fann.

Då skall jag än, när mina dagar flytt,

Och kullen hvilar grön uppå mitt stoft,
 Men stjernorna min fria ande bergat,
 Då skall jag än, från världens sköna ljus,
 Från Gud, från himlar och från englar gå,
 Att drömma mig vid Minnas purpurläppar.

Och kullen hvilar gröna mitt stoff,
Men stjernorna min ära både bergar,
Då skall jag
Från Gud, från himlen och från englar gå,

TREDJE NATTEN.

I öster stiga svarta skyar opp,
Bebådande en lång och stormig natt.
Långt hän i vester, bortom sund och uddar,
Sjönk solen, tröttad, nyss i hafvets famn,
Och släckte lugnt sin fackla.
Hur vexlar allt! Den dag, som hvälfde nyss
Sin rika blomning öfver tusen länder,
Står vissnad ren, och mörka skuggor tåra
På bladens sista, matta purpur nu.
Det lugn, som bredde lätta vingar öfver
Den glada nejdens land och vatten, flyr
För stormens örnflygt, hotande i fjerran,
Och intet är af allt, som varit nyss. —
En bild utaf naturens stora lif
Är lifvet i en menskobarm; för båda
Står samma, eviga och höga lag:
Förvandling är dess bokstaf, lif dess anda.
Lycksaligt är det hjerta dock att prisas,
Hvars dag ej till en stormig natt förbyts,
Men till en natt af frost, och is och dvala;
Ty domnadt, märker det ej då förlusten,

Och väcks af nästa morgon, men ej mer
Till en förgänglig dag.

Det bodde nyss

En himmelsk frid i mitt förtärda hjerta,
Och glädjen spridde der sitt ljus ännu,
Lik höstens sena sol, som någongång,
Minutligt, ödelagda fält förgyller;
Men plantor, ack, som vissnat längesedan,
Begytna åter blicka opp, bedragna
Ut af en härmad vår, tills snart ett moln
Förskingrar deras hopp, och haglar ner
En skur af stela dödar på de späda.
Så, milda känslor, J, som skjutit åter
En dverglik grodd i den betrycktes barm,
Skall snart, kanske, ert matta lif förstöras.
En dyster aning sveper ren sitt flor
Omkring er himmel, ack! om några stunder,
År allt, måhända, mörkt igen, som förr.

Men tyst, en sång! — Hvad menskligt väsen dväljs,
Som jag, bland klyftorna i ödeskogen?
En glädtig sång! Kanske af en förvillad,
Som återfunnit stigen till sitt hem,
Och skyndar, jublande, till barn och maka.
Den sälle! regnet faller kyligt ren,

Och natten andas kallt; men ack, hur lätt
Skall icke färdens långa möda glömmas
I hvilobädden af en älskad famn!

Der syns ju glädjesångerskan! — men ack,
Hvad strid emellan hennes sång och våsen!
Lik bäcken, som sin muntra stämma höjer,
Fastän den, bruten, mellan klippor går;
Så tycks ock hon, på lifvets fröjd bedragen,
Förvirrad, krossad, sjunga sällhet än.

Se denna glesa krans af vissna rosor,
Som fångslar hennes spridda hår, — hvar fläkt
Slår bort ett gulnadt blad af dem, liksom
Ett oblidt ödes lätta vindar slita

Förhoppningar ur en förkrossad barm.
Se hennes anlet, likt en höstlig källa,
Af stormar grumlad, öfverhöljd med spillror.

Af en förhärjad blomsterverld; ännu
Är himlen dock ej jagad ur dess spegel.
Så hvilas äfven der i hennes anlet,

Ibland förstörda drag, en stämpel än,
Som är mig känd, som jag förut har älskat. —
Kom närmre, vilda tärna! Minna blickar

Sin kärlek än ur ditt förgråtna öga,
På dina kinder syns en skymt ännu,
Af rosengårdarna på Minnas kinder,

Fast sorgen bredt sin vinter öfver dem;
Hög hvålf's din panna, såsom Minnas panna;
Din röst är hennes, och din barm är hennes,
Kom, låt mig känna om ditt hjerta slår
Så högt, så brinnande, som hennes hjerta.
Kom, kom! — —

Ha! milda himmel, det är hon!

J pulsar! svallen vildare än hafvet,
Att fasan ej må isa edra böljor.
Ja, det är hon! Förnuft, släck ut din lampa,
Den lyser opp en afgrund — samla, natt,
Från halfva verlden hit ditt mörker, fallen
J klyftor! öfver oss och oss begrafven! —
Vansinniga! i denna fasans nejd,
I denna stund af skymning och af hvila,
Då sorgen sofver, och då glädjen drömmer,
Hvem söker du?

Hon.

Ha! ja, hvem söker jag?

Jag söker här min älskling, och han svarar
Från alla gråa klippor, då jag sjunger.
Hör, hör! en stämman der, en der, en der,
Den sista är så långt, så långt, att jag
Ej hinner honom mer, sen dit han flydde.

Hör! hör! nu är han åter nära — nu
Der längre — nu så långt, att knappt han höres.
O, ve! hvi flyr han? Hvad har jag väl brutit?
Och har jag brutit, vill jag allt försona.

Han.

Du gråter, gråt ej, qvinna! låt din tår
Ej fruktlöst falla vid ditt ödes fötter;
Det ser ändå ifrån sin höjd på dig,
Som solen på den lilja, han förbränner.
Var glad, Din älskling kommer då igen;
Nu vill han icke komma, då du gråter.

Hon.

Då skall jag le. Jag log nu nyss också,
Och sjöng af glädje, ty han var så nära.
Han svarade från denna håll. Hvar är han nu?
Jag kom, och fann blott dig — men såg du honom?
Och ägde han en vänlig helsning ej,
Att lemna kvar åt mig, förrän han flydde?

Han.

Han sade, att, då nästa morgon gryr,
Är han tillbaka hos sin trogna flicka,
Och skiljs ej mer.

Hon.

Du arma blomma, som jag plockat
För honom, för att gläda honom, ack!
Till nästa morgon lefver du ej mer.
Du måste vissna, natten är för lång.
Men, gode fremling, tag den spåda blomman, du;
Jag kan ej vänta, jag vill söka honom.
Om han mig flyr, och jag är der i fjerran,
Då han är här, så räck åt honom blomman,
Säg, att, som hon förvissnar under natten,
Skall jag väl vissna, innan morgon gryr;
Säg honom, att han icke borde fly,
Att jag ej minns, hur länge jag har irrat
Uti hans spår förgäfves, ja förgäfves.
Min tunga bränner, mina fötter blöda,
Jag dignar ofta, då han är som närmast,
Och drömmar, under dvalan, att min barm
Är full af törnen, att mitt hjerta stinges
Vid hvarje slag. — Det är en dröm. —

Han.

Håll opp!

Hon.

Den vederqvicker mig likväl, och snart
Är dvalan slut.

Han.

Håll opp! du talat nog,
Att jaga lugnet bort från himlens salar.
Slit ej mitt hjerta sönder; det är sjukt,
Som ditt.

Hon.

Som mitt? O! då behöfves tröst;
Men säg, hvar skall jag hemta den ifrån?
Den har jag sökt, som molnet, i sin irring,
En fristad söker, såsom vattenfågeln
I vassens mörker letar sina ungar,
Som blöda ren i jägarns hand. O! tröst
Har icke jag, du arme like; fick den
Af menskor ej, af Himlen ej, af jorden ej.
Jag har en saga, vill du höra den,
Så underlig och dock så sann, jag såg den själf?
Först skall du gråta, sedan skall du skratta,
Och om du skrattar, vill jag skratta äfven.
Man sade mig, att kärleken ej var
För jorden skapad, att ett brott det vore,
Att klaga, då dess planta vissnar här.
Men jag gick ut med hjerta, fullt af hopp;
Och tänkte söka opp en lycklig kärlek.
Jag ville se, om ej ett ställe fanns,
Der tvenne troгна kunde lefva sälla;

Och ren i närmsta skog såg jag ett par
Af turturdufvor. I den glesa toppen
Af ett förtorkadt träd, de suto båda
Med näbb vid näbb, men rundt omkring var lugn.
Jag stannade; för mig var skådespelet
Så outsägligt ljuft. En glädjetår
Steg i mitt öga; men den hann knappt falla,
Förrän en hök kom obemärkt och tog
Den ena dufvan; — under klagoljud,
Försvann den andra, bäfvande bland träden.
Med smärta såg jag efter höken — han
Flög med sitt byte till ett annat träd,
Der satt hans maka, begge delte dufvan,
Och sen de mättats, smekte de hvarandra;
Och jag blef tröstad åter, ty jag såg,
Att kärlek fanns, och allt var lugnt kring den.
Då ljud ett skott — den ena höken föll,
Den andra flydde, bäfvande, i skogen.
Med vrede slog jag ned min blick, och tänkte:
Här mördas kärleken, det finns likväl
En ort, der idel goda hjertan klappa,
Der skall jag finna hvad jag söker, der
Förföljs ej kärleken, men ler och skyddas.
Så tänkte jag, och lättade min fot,
Att vandra dädan — under foten, se,

Låg en förtrampad fjäril, än i döden
Vid blomman fäst, som han i lifvet älskat.
Han var förtrampad af min fot, af mig,
Hur underligt, af mig, som velat köpa
Med eget lif hans lif tillbaka — skratta —
Du skrattar ej — af mig var kärleken
Förtrampad — och du skrattar ej —

Han.

O, qvinna!

Förtviflan skrattar såsom du, förtvifla ej!
Din fjärils död var kärlekens triumph;
Han dog gemensamt med sin älskarinna,
Han dog för dig, som ville honom godt.
Ser du, i lifvets öknar går en engel,
Han älskar kärleken, som du, han rycker
Också en maka ofta från en maka;
Men ej med hökens roflust, ej med jägarns,
Ej tanklöst, såsom de; med ömhet blickar
Han på den ena, då han tar den andra.
Han tänker: sen du gråtit några stunder,
Du efterblefne, skall jag dig ej glömma
I tåredalen, der du ensam går. —
Vet du hvem engeln är? han heter Död,
Hans gerning liknar din, ty han är god, som du.

Hon.

O! du är sjelf den milda engeln, sänd,
Ej att begära tröst, men skänka tröst.
Förtälj din vackra saga än om Döden,
Hur ömt han älskar allt och allt förlossar!
Förtälj det än; och jag vill böja ned
Mitt matta hufvud på ditt knä och lyssna.
Och när jag lyssnat och mitt öga sluts,
Så håll dig färdig med din gömda lia,
Och för den bleka liljan opp till Gud.

Han.

Att evigt blomma och att evigt älska.

Hon.

Att sitta vid den Högstes fot och gråta,
Tills Han, bevekt af mina tårar, sänder
Dig ned, att hemta den, som nu mig flyr.

Han.

O! då du hamnat, hamnar han också.
Han skall väl söka sjelf den goda engeln,
Som honom för till dig. Till dess förglöm
Hvad jorden brutit, hvad du lidit der.
Sof bort din smärta, sorgens trötta dotter!
Och dröm, hur lyckan står vid gravens rand,

Och tigger för sitt rika fullhorn än
Den sköna skatt, hon nödgas sakna — friden.

Hon.

Och huru döden fattar lyckans hand,
Och för den blinda, som en trogen vän,
Tillbaka genom verlden, genom tiden,
Och fyller bristen, då hon gett, och sår
Försoning i de fel, som hon begår.
Så vill jag drömma på ditt knä, du gode,
Du ende, som ej skymfade den svaga,
Ej återstötte, utan skydd och tröst,
Den skyddbegärande, den öfvergifna.
Ja, jag vill drömma lugnt uppå ditt knä,
Så lugnt, som stjernan i en sommarhimmel.
Som hjertat drömmer i sin barndomsverld.
Din lön är färdig: Du är Dödens engel,
Och du behöfver skatter, för att älskas
Af jordens barn; tag hvarje tår, jag gråtit,
Tag alla suckar, dem jag gjutit har,
De äro perlor nu och diamanter,
Som möta dig, hvarthelst du styr din färd.
Men der en fridlös enka klagar sen
Bland bleka barn, som ropa efter bröd,
Och der kring bäreus rand sig nöden lägrat,

Der strö dem ut, och jag vill skåda då,
Välsignande, från himlens sal derpå.
Men der du ser en tröstlös kärlek kräfva
Af jord och himmel en förlorad sällhet,
Der strö ej guld, ej diamanter ut;
Men höj din lie, skörda! —

Han.

Sömn, o sömn!

Du svala dagg för hjertats sjuka blomma!
Du blida, som på drömmens vingar bär
Den qvalda anden ur sin fångaboning,
Och låter honom, några stunder, fri
I evighetens ethersalar andas!
Kom, sänk dig ned till oskulden, fastän
Dess bädd af klippans kulna mossa redde,
Och fast hon lutar hjessan mot en famn,
Der alla lifvets vilda sorger storma!

Hon sofver ren — min bön är hörd — hon sofver.
Se, öfverståndna äro dagens mödor,
Och plågor, hopade af långa år,
Uti ett enda ögonblick förgåtna.
Hur lugn är ej den godas sömn — som qvällen;
När dagens stormar rasat ut, förklaras
Dess sorgebleka anlet mer och mer;

Och dessa tecken, hvarmed ödet stämplar
Sitt herravälde in på slafvens panna,
De jemnas åter, och befrielsen
Bor, typiskt röjd, hos slumrarinnan redan.
Ja, säll är du, som sofver och som glömmer;
Ej tränga verdens dystra bilder nu
Igenom dina blickars slutna portar,
Och lifvets djupa afgrund höljs af natt.

Hårdt har hon kämpat, mycket har hon lidit,
Dess barm är sårad och dess pulsar tömnda,
Och hon förföljs ännu. En flykting är
Dess tanke, utan riktning, utan hem;
Dock jagas äfven han af sorgens härar,
Hvarthelst han irrar, sökande en fristad,
Och ej en gång i din förstörda borg,
O vanvett! låter du den qvalde dväljas.
Blott sömnen är de öfvergifnas vän.

Du dyra varelse! jag klagar ej,
Att sinnlighetens lampa, att förnuftet,
Blott flämtande, med halfsläckt låga, brinner
Inom din hydda, rest af jordens stoft;
Men att, hvarthelst dess matta stråle faller,
En tår skall röjas, och en jämmer skådas,
Se der min plåga. Litet nog ändå
Betalar själens gudaeld här nere

De offer, som den kräfver af vår frid,
Ty hvad är menskan med sin dubbla lott
Af jordiskt mörker och af himmelskt ljus?
En dyster natt omkring en enda stjerna.
Förgäfves bryter hennes bleka sken
Igenom slöjorna af moln och dimmor;
Hon dagar ingen rymd, hon tränger ej,
Med strålfull fackla, genom skuggans gårdar;
Och stormen bryter segrande likväl,
Med herrskarstämma, genom nattens famn,
Och böljor sucka mellan öde stränder.
Det finnes stunder dock, då ögat, glömskt
Af skymningen, af fasorna och striden,
Med barnslig vällust, ser på stjernan blott;
Och dessa stunder vördar svagheten,
Som sina ljusa stunder, älskar dem,
Som glädjens låtta ögonblick af lifvet;
Men kraften, men det starka hjertat åter
Förbannar dem, som foster af en afgrund,
Förrådiskt lockande, ett fridlöst hopp,
Blott för att visa, hur dess vingar dömma,
Försåtligt talande om ljus och frid
För tanken, som i villans öknar famlar.

Så hvila ut till morgondagens mödor,
Du ödets korsbelastade slafvinna,

Och glöm, så länge du kan glömma än,
Åt mig har natten ingen sömn att skänka,
Min hvila är en vanmakt blott att bära
Det lidande, som samlas öfver mig.
Men jag vill sitta och ditt lugn likväl,
Med glädjeblandadt vemod, än betrakta;
Som sorgen sitter vid en älskad graf
Och gläds åt blomman, som gått opp deröfver.

Och stormen bryer segtande likväl,
Med herrskattinnans genom nattens kamm,
Och böjor snuka mellan öde ständer,
Det finnes stunder dock, då ögat, glömskt
Af skyminnen, af fassorna och ständer,
Med barnslig vällust, ser på stjernas blott,
Och dessa stunder vörder svagheten,
Som sina luss stunder, älskar dem,
Som glädjens låta ögnblick af livet;
Men kraften, men det starka hjertat åter
Förbannar dem, som löster af en årgång,
Förtärligt lockande, ett fridloft hopp,
Blott för att visa, hur dess vingar dönnas,
Förälsligt talande om frid och frid,
För tanken, som i villans öfnar famlan,
Så hvila ut till morgondagens nöd,
Du öfers korsbelastade slafvinn,

FJERDE NATTEN.

Hon är försvunnen — ja, hon är försvunnen!

Det enda minne jag af henne fick,

Är spåret på det daggbestänkta gräset,

Och qvistarna som darra än der hon

Gick stilla fram emellan skogens stammar.

Ja, hon är borta, som en aftonrodnad

Försvann hon bakom klyftorna och träden,

Och ensam står jag qvar — en dyster natt.

O! jag var säll ändå; jag slöt den hulda

Emot mitt hjerta, och jag led allena,

Och hon var trygg i sömnen som ett barn.

En här af minnen från förflutna tider

Slog opp sin skådeplats kring slumrarinnan,

Och spelte genom mörkrets glesa flor

I växlande gestalter för mitt öga.

Der såg jag er, o mina barndomsdagar,

Med edra klara solar och ert lugn,

Då tanken än ej visste af sig sjelf,

Ej flugit ut ännu, att fåfängt söka,

Lik Noachs dufva; någon grönklädd strand;

Men gungade, i drömmens trygga ark,

På lifvets vida, bottenlösa bölja;
 Dig såg jag äfven, lund! der jag en gång
 För Minna blottade mitt hjertas lågor,
 Der lättbevingad, svalan lik, som sväfvar
 Mot vårens famn ur sundets purpurvåg,
 Bekännelsen flög öfver hennes läppar,
 Och hennes blickar greto perlor till
 En krona åt min segrande förhoppning;
 Dig återsåg jag, djup af sällhet, stund
 Och evighet tillika! då min kyss
 För första gången, i den svala qvällen,
 Vid lunders susning och vid fåglars sång,
 På hennes läppars vällust-bädd försöf sig;
 Och er och er, o eder, tusen gånger
 Besvurna och igen besvurna, såg jag,
 Ej lätta och förhoppningsfulla nu,
 Som fordom; men alfvarliga och dystra,
 På tidens vingar pekande och på
 Det mörka ödets jernhand, der den tung
 Låg vårdslöst hvilande på brutna fjettrar. —
 Så såg jag än med vemod, än med glädje
 De dunkla hamnarna af fordna fröjder,
 Än bedjande för nattens flykt, och än
 Att solen evigt ville borta dröja.

Men bergens toppar klarnade i vester,
 Och snart mot dalen, i en långsam ström,

Flöt ljuset neder från förgyllda fjällar,
Och dagen frambröt, och hans strålar föllo
På Minnas bleka kinder ren.

Då slog hon opp sitt öga, såg mig an
Med blickar, ej förslöade, som nyss,
Men skarpa, genomträngande, som pilar:

"Du är det, jag har funnit dig; min dröm,
Min svåra dröm är slut" — med dessa ord

Uppstod hon hastigt, gret en tår förstulet,
Och tog min hand och talte himmelskt lugn:

"Se, plågans spjut är krossadt, täckelset
Är från mitt öga fallet; jag har funnit

Det jag har sökt, och hjertat vill ej mer.
Hvad jorden äger, hennes fröjd och smärta

Har jag i bräddadt mått tömt ut, och mer
Har hennes trånga förråd ej att skänka.

Jag vandrar nu dit du ej följa får;
Men snart jag vandrar längre bort, och då

Välkommen efter!

Som jag, skall du kanhända länge drömma,
Att du förgäfves söker här din sällhet,

Och såsom jag, skall äfven du en gång,
Med hjertat lugnadt och med själen ljus,
Förvånad vakna, sluten i dess armar;

Till dess farväl!" — Hon kramade min hand,
Och vände stilla mot den smala stigen,

Och började med långsam gång sin färd.
Min famn stod öppen och mitt öga bjöd,
I täflan med min tunga, henne åter;
Hon såg min tår ej, och min bön dog bort;
Förgäfves klappande på hennes hjerta.
Sin bana gick hon, obeveklig, kall,
Den bleka månen lik på vinterns himmel.
Jag skyndade i hennes spår, jag ville
I mina armar sluta ån en gång
Den afgud, som mitt hjerta evigt famnar.
Jag nalkades — hon såg tillbaka då,
Och höjde hotfullt varnande sin hand;
Förisad stod jag kvar på hennes bud,
En blodlös bild, ur marmorklyfta huggen;
Lik sångaren i Plutos dunkla borg,
Då natten tog hans Eurydice åter.
Orörlig var min fot vid marken häftad,
Mitt bröst var länge utan suck och stämma,
Tills jag omsider såg, hur mer och mer
Den älskade i skogens djup försvann;
Då fick jag klogoröstens gåfva åter
Och ropade med hemsk förtviflan; Minna!
Men blott ur bergens sorgsna grottor kom
I långa suckar återsvaret: Minna.

Hon vandrar — hjerta! frågar du hvarthån?

Hvarthån, om icke till sitt hem; sin make;

Ty hvarje ädelt sinne bär sitt tvång,
Och smider pligtens kopparkedjor starka.
Vålan, hon går tillbaka till de sina,
Med känslan kufvad af förnuftets bojar,
Hon får ej minnas, vill ej minnas mig;
Och snart skall vanan, som det tunga lättar,
Och det förhatliga gör ljuft och älskadt,
Med milda händer blomsterhölja törnen
Af hennes olycksaliga förbund.
När då, med fridens gryning i dess själ,
Dess bleka kinders nya gryning börjar,
Hvem är den lycklige, hvars kyssar få
Ur deras morgonrodnad purpurn suga?
Och när ifrån den friska barmens skatter
Hon slöjan kastat, och det rum beträder,
Der, lyst af lampan, eller stjernan blott,
Försätligt yppig högtidsbädden sväller,
Hvem följer glädjersig hennes steg,
Och mäter, trånande, secundens dröjsmål?
Ha! icke den, som ensam irrar här,
Och dricker nattens kulna dagg, och söker
En mossbevuxen klippas läger — nöjd,
Om han på den kan för en stund förglömma
Hvad han har varit, hvad han är och blir.

Hvad hvirken J uti mitt öra åter,
Dagskygga spöken, barn af mörkrets verld?

Hvad bröt väl Minnas make? — dock hur ljuft,
Att se det blod vid dolkens sidor stelna,
Som brunnit nog vid Minnas sida ren!
Fly afgrundstanke! vill du locka bort
Ur själens famn dess enda skatt, den engel,
Som ensam blef den öfvergifne trogen,
Och stundom talar om ett annat land,
Der Minnas kärlek möter mig på stranden.
Nej, han skall lefva, om han kunde än
Med tusen sinnen frossa af sin lycka,
Och ur min sällhets aska skall jag berga dock
En möjlighet af Minnas återkärlek.

Man talar om, hur dödens lugn är djupt,
Hur bojan faller af den tyngda anden
Den stund, då hjertat slår sitt sista timplag
Och mer ej mäter fångenskapens tid.
Och det är sannt, att ingen stormil skakar
Det tjäll, som byggs åt slumrarn under kullen,
Att ingen smärta födes af den barm,
Som stilla under mossans djup förmultnar;
Men anden, anden, är han fri? — O nej!
Han är ej fri i etherns ljushaf, der
Bevingad mellan stjernorna han sväfvar,
Han är ej fri i evighetens famn,
I himlens salar är han slaf ännu;

Han bär sin boja i sig sjelf, sålänge
Han bär ett minne än af tidens kärlek,
Och denna kärlek är ej skakad af
Så lätt, som grusets sköra fjettrar bräckas.
Se, klippan stiger brant mot molnets rand,
En färd till toppen, och ett språng från den,
Hvad ringa pris för sällheten och friden,
Om dessa kunde köpas dermed blott!
I tusen skilda dragter vinkar döden,
Så blid, så litet skrämmande i hvarje,
Jag kunde störta i dess öppna famn
Så glad, som svanen i det klara sundet,
Och dröjer dock — o, hvarför dröjer jag?
Ha! blefve anden friad genom döden,
Och ren från hvarje jordiskt minnes smitta,
En suck, en enda klagan skulle då
Ej mera flyga öfver mina läppar;
Nej, blomsterkransa skulle jag min panna,
Till fjällets spetsar ett triumftåg göra,
Och under glädjesånger ville jag
Mig segrande i djupets Chaos störta;
Men nu, hvad vore dödens frukt? ett lif,
Blott mera mäktigt att sitt qual begripa.
O! ingen himmel vore herrlig nog,
Att locka dig från jordens dalar, ande!

Så länge Minnas hjerta klappar der.
Vid henne skulle du din frihet fångsla,
Oemotståndligt till din afgrund dragen,
Lik fågeln, som af ormens blickar snärd,
Med öppna ögon i hans eldgap flyger.
Du skulle fly till Minnas famn, och der
Ett vittne bli till sinnlighetens segrar,
Då hon, lik fablernas Maenad, berusad
Af vällustbägarns gift, förglömt sig sjelf,
Och jublande, i nattens stund, på ett
Förhatadt altar kärleksoffer tänder!
Nej, bättre vore, att i klippans barm
Ett evigt fängelse för dig bereddes,
Dit ingen skynt af jordens bilder hann
Och intet ord af hoppets falska löften.

Så äger då ej engång du, den hela
Förblödda jordens sista, glada tröst,
Du fristad, vid hvars portar slafven lägger
Sin börda ned, och Konungen sin krona,
Du fridens tempel för en verld, du hamn,
Dit lifvets alla trötta segel sträfva;
Så äger då ej engång du, o graf!
Ett läkemedel för mitt arma hjerta.
Välan, jag vill fördubbla mina qual,
Vill sjelfmant samla smärtans alla vapen,

Och trycka dem så flitigt i min barm,
Att sår på sår må regna, och åt mig
Ett ögonblick ej gifvas för att känna
Det enas plågor, förr'n det andra drabbat.
Så skall den dvala jagas bort, som, lik
Det lugn, som mellan åskans knallar råder,
Ibland förbredes i min själ och ger
Åt qvalets viggas blott en ökad fasa.
Med sorgens öfvermått skall sorgen qväfvas,
Och dessa afgrundsdolkar skola dock
En gång förslöas, då de ständigt brukas.

Se opp, mitt öga, tanke, spänn din flygt,
Och hjälp mitt ödes bristande förmåga,
Att måla bilder på min kärleks duk,
Förfärligare, än de redan sporda.
Fullända teckningen af denna tafla,
Der Minna väckts af morgonsolens strålar,
Och lyftat sakta opp ur vaggans bädd
Ett barn, som vid dess sköte ler i sömnen.
Med skärad pensel måla hennes ögon,
Som tvenne himlar, lugna, klara, blå,
Med gränslös ömhet famnande den späda.
Och hennes anlet, låt det halft förklaras
Af dagens ljus, och halft af moderglädjens,
Och att det sällare må röjas än,
Låt några tårar i dess sällhet irra.

Men gif den späda engeln inga drag,
Som likna mina; Nej! en annan gaf
Åt Minna hennes sköna skatt, en annan
Skall hon i honom älska, vid en annan
Igenom honom bindas, och åt mig
Skall ingen fläkt af hennes ömhet egnas.
Så är den första taflan färdig. Nu!
Gå till den andra, måla der en park,
Med löf och skuggor omkring Minnas boning.
I parken bilda henne, vid dess barm
Låt barnet dricka ur sin näringskälla,
Och der framföre teckna sen en man,
Som ser med lutadt hufvud ned på gruppen.
Åt Minna gif ett uttryck, som om lunden,
Med löfvens tusen tungor, som om vinden
Ur hvarje fläkt, ur hvarje stråle dagen
Till henne skulle hviska: du är Mor.
Låt kölden smälta på dess makes panna,
Gif faders känslor åt hans marmor-anlet,
Och låt hans blickar röja, att han då
Begriper värdet af sin stulna lycka.
Mig må din pensel vårdslöst kasta ut
Bland klipporna, som throna der i fjerran.
Led några forsar dit, som öfverrösta
Min klagan, om jag klagar, och ett vindkast,
Som sliter tårarna ifrån min kind,

Att ingen dödlig anar hvad jag lider.
 Så är den andra taflan skön. Och nu!
 Tag mera mörka färger, gör en natt,
 Som dyster hvälfver sig kring moln och stormar.
 I Minnas sofrum sätt en halfsläckt lampa,
 Låt sömnen vinka och paulunen svälla,
 Låt — nej, fullända ej din afgrundstanke, nej,
 Låt tvenne stjernor mot hvarandra irra,
 Och krossade, från sina banor ramla,
 Och verlden lossas från sin fasta grundval,
 Och jord och himmel i en suck förgås.

Och hvarje sällhet, såsom hvarje öppen;
 Lik honom, endast mera säll, står jag
 I hand passionens söndbrända länkars
 På detta spegelliknare hal af frid
 Vill hjertat bävas, o, och kan det icke,
 Och tanken skakar tvetsamt sina vingar
 Och vill ej tro sin frihet, och likväl
 För hvarje vingslag honom öfver molnen.
 Hur skönt jag lever, o hur lätt jag andas,
 Hur berättig strålar dvärlan för mitt öga,
 Och hoppet vet dock af en bättre morgon;
 En kärleksbädd är jordens gröna matta,
 Och sömnen är dock mera juft beundrad;
 Hur soligt allt! — jag står på Minnas graf,
 Jag står på Minnas graf — O, det är juft

Att tänka hur hon hvilar lugnt här nere,
Och hur jag sjelf skall snart få hvila lugnt.

Du sofver Minna? nej du sofver ej! —
Ditt hjerta sofver, men din ande vakar,
Din skuggbild är det, som så kärligt ser
Ur hvarje blommas daggbestänkta öga;
Med fågelsången, som ur parken skallar,
Melodiskt blandad, når din röst mitt öra;
En hviskning sänder du i hvarje fläkt,
Ett budskap med hvar sky, der oppe tågar;
Och jag förstår din vink, och lyder den.

O! hvad är sorgen, på hvars altar vi,
Nattvandrande i stoftets dalar, offra?
Och denna här af mödor och bekymmer
Och qval och fador, som förtära sinnet,
Hvad äro de? — en tropp af skuggor blott,
Phantomer, verkliga för tankens öga,
Så länge han i mörkrets rike dväljs;
Men toma, utan varelse och kraft,
Så snart han mäktar sig mot ljuset svinga.
Ej utom grusets räcka ödets gränser;
Och menniskan, som är på jorden jord,
Är himmel genast då hon är der oppe.
Hur ser jag icke nu med ömkan neder

På er, o nätter, som jag genomvakat,
På er, o dagar, som jag gråtit bort!
Jag kan knappt mera fatta dessa små
Bekymmer, som mig syntes då så stora.
Ty, i min kärleks rika helgedom,
Hur obetydlig var ej denna skatt,
Som sköflades af oinvigda händer!
Hvad ägde icke Minna qvar för mig?
Den själ, som låg odödlig i dess öga,
Den skönhet, som i hvarje fiber brann,
I tiden tänd, men tänd för evigheten,
Den var för mig; för hennes make var
Ej annat, än det stoft, der masken nu,
Som han, sin medvetstlösa högtid firar.

Hur lydde Minnas sista ord till mig?
”Som jag, skall du, kan hända, länge drömma,
Att du förgäfves söker här din sällhet,
Och, såsom jag, skall äfven du en gång,
Med hjertat lugnadt, och med själen ljus,
Förvånad vakna, slutet i dess armar.”
O! nu förstår jag hennes mening klart.
Min plåga var en dröm, — det verkliga
Är icke födt och skiftar ej med stunden.
Ett enda var dock sannt, det var min kärlek,
Jag sof uti dess famn — nu är jag vaken.
Jag såg i sömnen spöken, natt och fasor;

Nu ser jag Minna, himlarna och Gud,
O kärlek! huru skön är icke du
Emot den Amor, med förgiftadt koger,
Som dikten målar och passionen tror.
Du står förklarad för mitt öga nu,
Jag ser din båge riktad; men den är
Den öppna famn, du sträcker ut mot verlden;
Och dina pilar känner jag — de bildas
Af oskuld, salighet och ljus.
Det var en stund — jag såg dig då i samma
Gestalt, som nu — det var den första gången,
Jag dig förklarad såg i Minnas blick.
Dig slöt jag då med henne mot mitt hjerta;
Men blott en stund, sen fann jag dig ej mer.
Mitt ljus var slocknadt, i min själ var skymning,
Och för sömnvandrar genom lifvets natt
Sjüng sinnligheten en förrådisk vaggsång.
O! endast tvenne flyktiga minuter,
O! af det långa lifvet endast tvenne,
Är människan ur stoftets dvala väckt,
Och kan mot andeverldens vällust skåda;
Och dessa gry med hennes första kärlek,
Och hennes sista stund. Som barnet hvilar,
Med slutna ögon, vid sin moders barm,
Så hvilar människan i evighetens.
En gång, vid modrens kyss, slår barnet opp

Sin blick, och ler och somnar in å nyo;
 Och det är bilden af vår första kärlek!
 Men drömmar smyga till den spådas sinnen,
 Oroande, försåtliga och grymma,
 Som stora pulsens gång och hjertats frid;
 Och slumrarn qvider då och tårar tränga
 Igenom ögonlockens tränga galler,
 Och modren sluter honom närmare
 Och närmare emot sitt bröst, till dess
 Han vaknar, ser förvånad opp, och känner
 Den hulda snart, och ler igen och sträcker
 De spåda armarna med fröjd mot henne;
 Och det är bilden af vår sista stund.
 Men icke alltid plågas slumrarn dock
 Af svåra syner; ty minuter gifvas,
 När leende, i någon jordisk form,
 Hans bättre lif för honom uppenbaras,
 Fast bilden är förgånglig, som hans dröm.
 Hvad var min kyss, som outsläcklig brann
 På Minnas rosenläppar? hvad den sällhet,
 Som brusade igenom mina ådror,
 Hvar gång, jag henne tryckte mot min barm?
 Hvad var det ljus, som herrligare då
 Från dagens gyllne källa tycktes flöda?
 Den skönhet hvad, som då uti min själ
 Så yppigt ur naturens fullhorn tömdes?

Hvad voro de? blott drömmar — ack, men
drömmar,

I hvilkas skuggdrag dock en vänlig skynt
Af evighet och himmel låg förklarad.

Jag står på Minnas graf, och tänker än

På fordna sälla dar. Och hvarför skulle

Jag er förjaga, mina fröjders minnen?

Är icke lifvets bästa fröjd ändå

I dödens stilla gårdar såsom hemma?

Välkomna, bilder från min ungdomsverld,

Förtroliga gestalter, utan omsorg

Och utan strid, med hjertan, fulla blott

Af stundens skänker, och med ögon, blinda

För hvad en framtid i sitt sköte bar!

Välkomna! Här, vid grafvens rand, är stället,

Der oskuldsdrömmar, obesvikna, drömmas,

Och sorglösheten för en dag, som gryr,

Ej vid dess skiften får med marter gäldas.

Här är ert rätta hemvist, här är ljuft,

Att se er åter, och jag vill besvärja

Ur mullens djup den tysta slumrarinnan,

Och än en gång, med er och henne, gå

Min gröna, rika barndoms dal igenom.

Men tiden flyr, och afskedsstunden nalkas,

Ett afsked, der om återkomst ej talas,

Men intet hjerta lemnas tröstlöst kvar.
Jag flyr nu från ett land, der jag en främling var,
Och mot mitt sköna hemland syftar färden.
Och mången fröjd blef denna kust mig skyldig,
Ack, mången lofvad fröjd; men ingen tår
Af pröfningarnas gift, af sorgens galla.
Dock dröjer jag, med fuktadt öga, än
Uppå den kulna, törnesådda stranden.
Af afskedsstunden adlas allt till dyrbart,
Och ömt försonad blickar jag farväl
Åt hvad jag nu för alltid öfvergifver.
O! det är lätt, att oförrätter glömma,
Då man är öfver lidandet och sorgen,
Och ingen bitter tanke tar man med
Till kärlekens och fridens ljusa fester.
Farväl, du höga drott, som evigt ung
Din eldvagn genom etherns rymder åker,
Du milda sol, farväl! — För hvarje gång,
Jag jublande på ditt triumftåg skådat,
För hvarje gång, jag i ditt varma ljus
Tyckt fosterlandets klara dagar skimra,
För hvarje fröjd, som i ditt hägn slog ut,
För hvarje känsla, som din låga mögnat,
För ljusets och för lifvets bästa gåfvor,
Haf tack, haf hjertlig tack. Snart skall jag mer,
Ej se din morgonrodnad gry, ej höra

De hymners ljud, som följa dina spår;
Men du, ej trött, ej åldrad, skall ännu
Ditt friska spann igenom verlden jaga,
Och mäta sekler åt förgängelsen,
Och lugnt, utur förgätna slågters mull,
Till blomning åter nya slægter väcka,
Till dess du äfven en gång, mått af år,
Ur redet löser dina gyllne fålar,
Och lägger ner ditt rika lån hos Gud.
Till dess farväl! — Och du, o sköna dal,
Som i din blomsterfamn mig tog, den stund,
Jag kom som gäst till obekanta länder;
Du, bland hvars lunders sus och källors sorl,
Jag mig så ofta i mitt hemland drömde,
Farväl, farväl! För mig skall icke mer
Din majdag gry och dina blommor knoppas;
Men tag en annan i mitt ställe då,
En annan irrande, som jag, i gruset,
Tag honom till ditt skötebarn, som mig,
Och skrif för honom, med hvar nyfödd vår,
Din blomsterskrift om bättre regioner.
Och er, och er, o millioner hjertan,
Som blifven här, att glädjas och att lida,
Åt er en afskedssuck, ett ömt farväl!
För er år pröfningen ej slutad än,
Men många hårda strider obeståndua.

O! klagen ej, fastän ej hvarje frö,
Som hoppet djerft i ödets drifhus kastar,
En grönklädd stängel skjuter opp, och bär
Lycksalighetens himlaburna frukter;
För dem är tidens sol för kall ändå.
Men om, af bittra sorgers tårregn ammad,
En jordisk sällhet slutligt gror för er,
Och äfven den af kulna stormar skördas,
Så klagen ej ändå; ty med sin vällust,
Och med sitt qual, är lifvet dock en dröm! —
Och nu, och nu är intet mera kvar.
Håll famnen öppen, Minna! der du glad,
Ur englars krets mot min förvandling skådar;
Håll famnen öppen — om ett ögonblick,
Är jag hos dig, i dina armar redan.

